СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

ПРОМІНЬ

PROMIN

Ч. 7 — 8 ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ 1989

No. 7 — 8 JULY-AUGUST 1989

Б. ВАКС, О. ЛЮБИМСЬКИЙ, М. РИБАЛЬЧЕНКО. "Думи мої, думи..."
Ліногравюра. 1964.

ПРОМІНЬ

Рік XXX Липень-серпень 1989 Ч. 7 8

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

раз у місяць з винятком липня

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:

PROMIN

P.O.Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man. Canada

R2W 3R4

Річна передплата в Канаді $15.00

Передплата до інших країн 17.00

Одна число 1.50

PROMIN

No. 7 8 July-August 1989 VOL. XXX

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Correspondence and subscriptions should be addressed to:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man., Canada

R2W 3R4

Subscription in Canada $15.00

Other countries $17.00

Single copy 1.50

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову.
Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширнех описів.

ЗМІСТ

— Програма З'їзду Союзу Українок Канади 1
СКВУ — До української спільноти — звернення ... 2
Уляна Пелех — Де народився Заповіт 3
Степан Горлач — Рік української мови 6
Уляна Пелех — Євген Сверстюк про духові джерела і традиції української літератури 7
Володимир Підпалий — Слово 8
Савеля Стечишин — Бажаємо щастя 9
Анастасія Міненко -- Павліна Ігнаш 10
К. В. Соколик — До спортовців та любителів спорту 11
Ганна Чубач — Україна 11
Віра Смерека — Катрина 12
Д. Бортнянський — Як славний 13
Наталя Білоцерківець — Україна 13
М. Рильський — Мова 13
О. Сизоненко — Журавлі 14
Olexander Fedoruk — Water colors of Taras Shevchenko 15
By Bill Keller — In Ukraine, The Nationalist Challenge Awakens 17
Museum "Prairie pearls" 18
Helen Raycheba — High fashion 19
Оля Горегляд — Заслуги почесної членки 21
Отрута Айві 22
Нашим дітям 23
Громадська і родинна хроніка 24
Квіти незабутнім 31
Для господинь 32
Взір вишивки — Любов Панченко 34

Second Class Mail Registration Number 1925
International Standard Serial Number ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

46-ТИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

18 — 20 СЕРПНЯ 1989 В ШЕРАТОН ЦЕНТРІ

РЕДЖАЙНА, САСКАЧЕВАН

ПРОГРАМА

П'ЯТНИЦЯ — 18 СЕРПНЯ

12:00 — 2:30 пп Реєстрація — Шератон Центр
2:30 — 5:30 пп Офіційне відкриття

- Похід з прапорами
- Відспівання гимнів
- Відкриття загальних зборів
- Вибір президії і предсідниці зборів
- Покликання почесної голови З'їзду і усіх бувших голів
- Вибір секретарок З'їзду рекордову і кореспонденційну
- Покликання номінаційної, резолюційної, верифікаційної комісій
- Прийняття протоколу попереднього З'їзду
- Звіти Центральної Управи
- Звіти референток
- Звіт голови Комісії СФУЖО
- Фінансовий Звіт
- Звіт Контрольної Комісії
- Дискусія і прийняття звітів
- Статут — А. Клопущак
- Журнал "Промінь"

СУБОТА — 19 СЕРПНЯ

8:30 — 11:00 рано СЕМІНАРІ:

Гасло: "Єдиний скарб у тебе — рідна мова, певніша
над усі скарби й багатства".

П. Куліш

- Рідна Мова — Недільні й українські школи
- Культурно-освітня програма
- Активізація праці С.У.К. — особистий та організаційни підхід

11:30 — 12:00 полуд.

- Уділення довір'я уступаючій Управі
- Вибори Управи С.У.К.
- Слово нововибраної голови С.У.К.
- Резолюції — дискусія над майбутніми програмами

12:00 — 1:15 пп

Перекуска і програма С.У.К. відзначення 30-ліття "Променя".
ЗАКІНЧЕННЯ З'ЇЗДУ С.У.К.

1:15 пп

Спільні сесії програма З'їзду СУС продовжується.

ДО УКРАЇНСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ В КРАЇНАХ ДІЯСПОРИ ЗВЕРНЕННЯ!

Згідно рішенням П'ятого Конґресу Світового Конґресу Вільних Українців назвати 1989 рік — Ювілейний рік — 70-ліття Соборности українських земель в Самостійній, Суверенній Українській Державі, роком української мови, пропонуємо підняти широку акцію:

1. За державну суверенність і соборність усіх земель України; за історичну пам'ять українського народу, його культурну самобутність; за повний, ніким і нічим необмежений національний розвиток народу.

2. Пропонуємо приєднатися до акції українських патріотів в Україні у вимогах за удержавлення української мови, у повному розумінні слова державної адміністрації: в армії, в пошті, у фінансах, у торгівлі, в науці, в освіті, у всіх мистецтвах та закордонних зв'язках.

3. Хай зникнуть з карти України чужі народові назви міст і сіл, як Жданов, Кіровоград, Нєстєров і Ровно, Первомайск і Комсомольск і сотні, а то й тисячі інших. Хай будуть повернені містам України назви вулиць і площ та парків не тільки мовою українською, але й теж іменами найкращих дочок і синів України, її історії і культури.

Українцям у діяспорі пропонуємо посилену акцію:

4. За українські дитячі садочки в країнах поселення, за поширення та збільшення числа українських шкіл, курсів українознавства для дітей і дорослих. Вчинити українську мову мовою науки в університетах, в наукових конференціях та в публікаціях.

5. Вчинити українську мову мовою комунікації між українцями в церковному і суспільно-громадському житті. В українських інституціях публікувати написи, вивіски та оголошення в першу чергу українською мовою. Хай буде шанована не лише українська мова, але й національна гідність української людини.

6. Відновити українські імена і призвища, що зазнали деформацій чужих мов, в правдивому українському звучанні. Хай зникнуть серед українців Ґріші, і Наташі, Майкели та Мері, Ніколяси і Волтери, хай поступляться перед Грицями і Наталками, Михайлами та Маріями, Миколами та Володимирами. Хай Єлченки стануть знову Ільченками, а Бєлодєди — Білодідами, бо чуже звучання імен і прізвищ — це пашпорт рабства і неволі. Хай зникнуть імена чужомовного звучання, а в першу чергу серед діячів української культури, науки і мистецтва.

7. На озброєння кампанії за відродження і життя української мови пропонуємо гасла:

Шануймо, вивчаймо і зберігаймо українську мову!

Справжній українець шанує і зберігає рідну мову!

Українська мова — ключ до української культури!

Без власної мови — немає народу!

Говоріть до своїх дітей рідною, українською мовою!

Українська мова — шлях до України!

Немає української науки і культури без української мови!

Бути повноякісним українцем без української мови — обман!

Відновім українську людину — повернім їй рідну, українську мову!

Українській Церкві — українська мова!

Українській дитині — українська школа!

Українській людині — українське ім'я!

Геть мовну неграмотність в Україні і в діяспорі!

Хай живе українська мова і хай сміливо звучить усюди, де живуть українці!

8. Гідно згадаймо ювілейні дні визначних творців української культури 1989 року:

220-річчя від народження Івана Котляревського, ініціятора української літератури живою народньою українською мовою;

175-річчя від народження Тараса Шевченка, геніяльного поета, творця національного відродження українського народу;

50-річчя від загибелі в московських концентраційних таборах творця українського монументального мистецтва, Михайла Бойчука і чільних представників його школи "бойчукістів" — Василя Седляра та Івана Падалки;

10-річчя від смерти композитора Володимира Івасюка, замордованого КҐБ-істами в лісі біля Львова.

Торонто, 6 квітня, 1989 року.

За Раду для Справ Культури
при Секретаріяті СКВУ
Д-р Богдан Стебельський, голова
Марія Голод, секретар
Д-р Олександра Копач, заступник голови
Мґр. Анна Троян, другий заступник голови

ДЕ НАРОДИВСЯ "ЗАПОВІТ"

Переяслав — одне з найдавніших міст України, славна історія якого стала джерелом спонуки й надхнення для появи чи не найкращих творів Тараса Шевченка — пера і пензля, а в тому і "Заповіту"

Історію Переяслава знав Тараса Шевченко добре ще заки настала нагода побувати в ньому. В 1845 році Київська археологічна комісія запросила його змалювати в ньому й описати пам'ятники старовини. А їх там прекрасних пам'яток, релігійного мистецтва багато: Борисоглібська церква, Покровська, ансамбль Вознесенського манастиря (собор, колеґіюм, дзвінця) з XVII-XVIII століть. Храми, а зокрема їх декорації, вражали Т. Шевченка поєднанням в орнаментах яскравих мотивів місцевої флори (барвінок, казкові маски) що надавало національну своєрідність, свіжість і неповторність. Першим малюнком Шевченка в Переяславі був ансамбль Вознесенського собору, який залишився для потомків, як джерело художньої мудрости і поетичного надхнення.

За першого перебування в Переяславі Т. Шевченко за дев'ять днів дуже багато побачив і зробив: намалював "Михайлівську церкву" (17 ст.), "Церкву Покрови", "Кам'яний хрест святого Бориса", "Вюнище", ходив по ярмарках, щоб послухати співів кобзарів і лірників, розмовляв з людьми, відвідав мальовниче село Андрушів з його гаєм біля манастиря з віковічними дубами, липами, вербами, побачив величну панораму Трахтомирівських гір, луг з глибокими озерами в кучерявих верболозах. Захоплений красою природи й села серед неї Андрушів, поет

намалював це село і картину "Верби в Андрушах" з Андрушевською церквою.

Звістка про приїзд Поета блискавкою облетіла околицю. Приятель його, знайомство з яким було ще в Петербурзі, Андрій Козачковський — лікар влаштував вечір на честь Шевченка. Прибула численно молодь, Шевченко читав свої вірші і чудово співав народних пісень. Любив співати він з дружиною Козачковського Марією Степанівною. Після цієї гостини всі — як згадує Козачковський, звали Тараса Шевченка батьком.

Цього самого року в жовтні прибув був Шевченко до Переяслава вдруге. Жив два місяці. А. Козачковський згадує, що творча

Церква св. Покрови

О. ШЕВЧЕНКО. Петербурзька осінь. Олія. 1963.

продуктівність поета кожного вражає. В цьому короткому часі створив Шевченко такі свої шедеври: поеми "Наймичка", "Кавказ", присвята до поеми "Єретик", "І мертвим і живим", "Холодний Яр", "Давидові псальми", "Маленькій Мар'яні", "Минають дні, минають ночі", "Три літа". А пісні, що написані на Переяславщині, стали народніми, їх спопуляризували студенти, сліпі кобзарі й селяни.

В цьому часі Шевченко занепав на здоров'ї, тому прибув до Казачковського-лікуватися. Зранку Шевченко писав, малював, а ввечері поза північ були розмови. Господар подивляв багатство знання поетового, його можливість наснажувати розмови духовим кормом.

На початку листопада Козачковський садив дерева на подвір'ї. Хворий Шевченко забажав допомагати, але тільки тому, що на знак дружби хотів посадити дві акації в одну ямку, а їх стовбури сплести. Дерева ці та інші переяславці зберігають і досі з великою любов'ю.

Коли ж у будинку Козачковсьго вівся ремонт, Шевченко переїхав до Вюнища і майже місяць жив у Степана Соловйова. Коли ж стан здоров'я погіршав, Соловйов негайно відвіз Шевченка до Козачковського. Вночі 24 на 25 грудня Тарас встав і взявши (перо, написав "Як умру, то поховайте...", поринувши у глибокі думи, сидячи при свічці. Поетові було ж всього 31 років... — турбували думи, а на папері з'явилися рядки:

Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте

Не дав Тарас Шевченко цій своїй поезії назви "Заповіт", так її назвав народ. Вона була завершенням рукописної збірки "три літа", яка стала основним доказом для царської сторожі ворожости Шевченка до держави. Без суду його покарано засланням у Оренбурські степи рядовим солдатом без права писати і малювати.

Та Козачковський не залишив Шевченка. Вони листувалися. Вже першого року заслання

Садиба поетових батьків у Кирилівці.

Шевченко розповідав в листі другові свою тугу за ним, за Україною:

А може лихо переплачу?
Води Дніпрової нап'юсь,
На тебе, друже, подивлюсь.
А може в тихій твоїй хаті
Я буду знову розмовляти
З тобою, друже мій.

Після заслання 12 червня 1859 року зустрілись приятелі. Згадує Козачковський, як змінився Шевченко: "Замість буйного волосся на голові — лисина, колись міцна широка спина згорбилась. Одні очі залишились живі, іскристі. Коли вирушили на Дніпро ловити рибу, Шевченко не міг чекати аж будуть коні запряжені, вирушив пішки, щоб скорше побачити Дніпро і Кручі. Коли ж прибула бричка, поет лежав у траві, любувався видом синіх гір. А увечорі Шевченко написав вірш "Як би ти, Богдане".

На другий день поїхав Шевченко до знайомого йому вченого М. О. Максимовича. Рівно через місяць, 13 липня, Шевченка арештували і конвоєм відправили до Києва. Ще раз приймав Шевченка Козачковський у своїй господі. Поет пробув цим разом всього два дні. Шевченко подарував приятелеві свій фотопортрет. Не думали тоді друзі, що бачаться востаннє.

А М. Максимович ще 6 жовтня 1859 року писав, що народ про Шевченка почав творити леґенди й перекази. У них Шевченко непохитний борець за людське щастя, за правду. Взимку 1860 року поет післав Козачковському "Кобзар", що вийшов 1860 року, з власноручним написом: "Марії Степанівній Козачковській з чоловіком та дітками. Т. Г. Шевченко".

Переяславці зберегли для нас будинок Козачковського, кімнату, де писав свої найвідоміші твори. У садибі-музеї є скульптури героїв Шевченкових творів написаних тут.

Гордяться Переславці тим, що мають музей, що був місцем перебування у його нутрі Шевченка, що переяславська земля надхнула поета написати твори, які збудили український народ, будять і тепер, і будитимуть завжди національну його самосвідомість. Навчатимуть нас його твори прагнення бути гідним свого народу, його світових, духових скарбів.

І ще одного навчає нас Шевченко особливо тепер по добі т. зв. застою, вчить що "геніяльні твориння духу" народу можуть виростати лиш "на рідному ґрунті і з мови народу, який породив творця". Він розумів, що "найкоротший шлях до сердець інших народів" (а нам у сучасну добу такий шлях необхідний) лежить через серце власного народу. Шевченко став світовим поетом, бо він вказав на універсальні, загальнолюдські властиві кожному народові, вартості відкривши людству своїм життям і творчістю.

Подала Уляна Пелех

за статтею М. Сікорського — директора Переяслав-Хмельницького історико-культурного заповідника, лавреата премії УРСР імені Т. Г. Шевченка. "Вісті з України" ч. 13, 1989 р.

Решетилівка
Малюнок
Т. Г. Шевченка

РІК УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Як в Україні, так і в діяспорі було проголошено 1989-ий рік роком української мови. Та дуже мала користь буде для нашої мови, якщо все закінчиться на проголошенні. Щось конкретне мусить бути зроблене, і то не лише літераторами, товариствами, — але кожним з нас сущих на цій плянеті.

Якщо хтось каже, що не здібний нічого корисного зробити в ділянці скріплення мовного дорібку, — то це неправда, бо нема людей нездібних — всі є здібні: одні більше, інші менше, одні в одній ділянці, інші в другій, однім те легше дається, іншим тяжче, — але всі можуть зробити чудо. Те чудо не мусить бути великим: написати одного листа кожного місяця до голови держави — члена О.Н. Купити книжку і подарувати приятелеві. Видумати казочку і переслати до своєї редакції. Прочитати, понадпрограмово, одну книжку кожного місяця. Вивчити вірш і продеклямувати на святі. Заплатити передплату газету для свого сусіда. Це лише сота частина того, що можна зробити в році української мови.

Звичайний напис пошани до української мови виставлений у вікні свого авта, своєї хати, або у вікні вакаційного мешкання.

Хто захоче — той зробить!

Я ніколи не був поетом, але мав дуже велике бажання написати вірш українською мовою. Бо так в житті склалося, що ходив до російської школи, а учителював у англійській школі. Та безмежне хотіння поборює всі перешкоди. І хоч мене взяло... два місяці часу — я написав:

Я мовою московською вірші пишу —
У Тундрі вивчив мову босяків.
Щоб жити — харч здобути я спішу
Старою мовою надгробних жебраків.

Мандруючи по світі вже не раз
Заплакав мовою покривджених жидів;
Щоб існувати, — для життя свій час
На мові анґлів болісно провів.

До Бога слав молитви щирі
На мові людяній, чужій,
Та Бог, хоч лагідний, у миті —
Мене не слухав — був німий.

І хоч я падав на коліна,
У голоді поклони бив, —
Мізерна з того була зміна —
Мене Син Божий не любив.

Т. Г. Шевченко. *Судна рада.*

Тоді заплакав я на мові,
На мові знаній лиш Богам.
Клянусь — знайти в тім ріднім слові
Дух певности своїм братам!

Вогнене слово силуетів
Предревних київських спільнот,
Що оживляє дух поетів
Достойних мовити з висот.

Хвала тобі, премудрий Боже,
Що мову предків нам зберіг:
В тій мові кожне слово гоже
Тропу стелити до святих.

Степан Горлач

3-ТЯ РІЧНИЦЯ ЯДЕРНОЇ ТРАГЕДІЇ В ЧОРНОБИЛІ

У комунікаті Централі КУК з дня 24-го лютого 1989 року:

— "Дня 26-го квітня 1989 р. припадає третя річниця ядерної трагедії в Чорнобилі. Сподіємося, що ця сумна подія буде відмічена цілим світом.

Тому, що більше як половина всіх ядерних електростанцій (АЕС) Совєтського Союзу знаходяться в Україні, українці в діяспорі мають обов'язок довести до відома світу про серіойзність загрози ядерного знищення України та з допомогою світової опінії примусити Совєтський Союз припинити будівництво нових атомних електростанцій і безвідповідальне використовування ядерної енергії та ліквідувати існуючі небезпечні атомні електростанції.

В цьому напрямку закликаємо вас підготовити акцію відмічення Чорнобильської катастрофи, щоб заманіфестувати нашу солідарність з Україною та вплинути на міжнародну опінію".

ЄВГЕН СВЕРСТЮК ПРО ДУХОВНІ ДЖЕРЕЛА І ТРАДИЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Євген Сверстюк — особливий літературний критик, що так глибоко по-своєму оцінює духовні вартості в нашій літературі, подає на це переконливі арґументи, що такі необхідні нам саме тепер, коли справжніх оцінок багатьом з нас бракує.

Стаття починається згадкою про академіка Олександра Білецького його твору "Від давнини до сучасности" — вибрані праці в двох томах. Дивись стаття: "Українська література серед інших слов'янських літератур". На нашій літературі надто позначилася печать мертвого часу. Коли появилися друком ці критичні праці, тодішні студенти в розмові з їх автором відчували щось незвичне, певну гордість національну, хоч не було ще порівняння, бо існувала небезпека. Про самобутність нашої літератури, про її вартості і традиції говорити було небезпечно тоді. "Можна було при чаю...," — як висловився Є. Сверстюк.

Нині вже інакша мова. Молодь каже: "Нам єто скучно". Вона хоче романтики індивідуалізму Дюма — "Героя нашого часу", "Злочину і кари", чи "Війни і миру".

А далі автор роздумує над причинами цього явища, розважає над станом нашої родини, батьків, які не можуть передати дітям позитивів, що пливуть з леґенд про наших національних героїв, роздуми над вихованням національної гордости, над пізнанням азбучної істини щодо свого національного коріння, про велику предківську спадщину, якої молоде покоління не знає, і самі батьки дати своїм дітям почуття великої національної гідности без відповідних інших чинників у державі дати не можуть.

"Людина живе на березі своєї ріки, і світ відкривається їй з рідної хати" — твердить Сверстюк. А в нас багато базік, що говорять про знання вартостей літератури своїх сусідів, не знаючи нічого про свою минувшину, ні про свої коріння. Вони не знають, що світова культура складається з національних, а кожна національна — це породження з органічного коріння одного народу. З одного коріння виросли Сковорода, Квітка, Гоголь, Гнідич, Капніст, Щепкін, Семен Гулак Артемовський, Остроградський, Шевченко, Микола Лисенко і сотні, сотні інших, напоєні соками однієї землі, плекані в однакових традиціях.

Було б корисно подати коріння зв'язку людей з Карпат і з Кубані, козака Чайки, козачки Розумихи, князів Волконських, Репніних, сотні тисячі акліматизованих у Петербурзі, Москві та в іних центрах імперії. Мета цього чисто пізнавальна: як плодоносило українське дерево в різні часи в умовах різної акліматизації. Російський філософ і поет Володимир Соловйов, якого коріння зацікавить кожного по лінії матері, її обдарування, як містично настроєної співучої українки, родички Григорія Сковороди. "Навколокультурні фокусники" — висловився Сверстюк — вирізують імена і творять мозаїку: Пушкін, Бєлінський, Чайковський, Шевченко — тут українські імена потрапляють так, "як спритний лектор вставляє українські вирази у російську лекцію. У вухах тріщить, а в серці порожньо. Це так, як те питання: що, де, коли "любить рости". Простий неписьменний дідусь більше може дати мудрости, ніж ціла школа. "В село по розум, а в місто по гроші", — каже приказка.

Особливо важливим є те, щоб сучасне покоління знало, що наша література має, що вона повинна дати нашим дітям, що вона дає. Чим вона вирізняється серед інших народів світу. Чи література наша, культура відповідають нашим духовим потребам і нашій натурі.

Знаємо, що завжди був наступ на наше право "бути собою".

Михайла Коцюбинського й Максима Ґорького відвідували на Капрі росіяни ліберали (пише про це Павло Тичина; було друковане в "Літературній Україні" — його щоденник). Була суперечка одного проти всіх: "Чи має право українська мова на існування, чи ні? А були це не якісь жандарми, але носії демократичних ідей".

А нам тепер треба відстоювати себе, мусимо це робити навіть перед своїми дітьми. Бо наші діти виховані в контексті російської культури, в сучасних поточних критеріях щодо цінностей,

вони ж — цінності відомо — "дуже далекі від справжніх", бо "Для дикунів завжди чужі блискітки значили більше, ніж їхні власні дорогоцінності".

Білорусин — Василь Биков — письменник, з сумом визнає, що молодь сучасна не цікавиться честю, порядністю, бо, мовляв, нині це не престижно. Наша література може їм дати багато, але тільки тоді, коли вони будуть до того відповідно підготовані, щоб сприймати щось чисте, щось джерельне. У школі нашим дітям насвітлювали вартості нашої мови й літератури без належної настанови, без великої синівської любови, подавали рабською, байдужою мовою програм і підручників. Діти збайдужіли до вартостей рідного, захоплюються реклямованим. А це зрозуміле, бо для молоді наш історичний образ мало привабливий, він для них затемнений. Тому й зрозуміло чому з таким болем Іван Франко написав: "Народе мій замучений, розбитий, Мов паралітик той на роздоріжжі". А Олександер Олесь дивувався: "І де ми сили беремо тягнути віки своє ярмо, ворожі сльози утирати і посміхатися крізь ґрати?".

Та поруч з цих навіть російський класик М. Лермонтов стверджує, що переселенці з України зберігають відбитку етнічної культури, свою духовність на Кубані, далеко від України. Є й багато признань інших людей нашій культурі, бо вони відчувають її глибинну якість.

Що ж справді відрізняє нас від інших народів? Сверстюк розглядає твір Миколи Костомарова "Дві руські Народності" (1861). Автор цього твору не вмів писати обережно. Пише: "В українсько-руській натурі не було нічого насильницького, нівелюючого, не було політики, не було холодного розрахунку, сталости на шляху до визначної цілі". Їй притаманний демократизм і індивідуалізм, "сильний релігійний і естетичний елемент", примат волі, гідности, чести", нема догматизму віри, зумовленої ладом і духовним складом натури". Є вона — наша духовість — такою тому, що пливе з давнього свого джерела, а відчути його може той, хто поєднує чуття неба і рідної землі. Поєднання таке Сковорода бачить у єдності світів: макро, мікро і світу Біблії. Від Біблії іде наша культура більшою мірою, ніж будь-яка культура відома Сверстюкові. Сковорода — ніби блаженний, ніби дивак, незалежна постать, мандрівний філософ, якого життя і вчення у повній єдності.

Тодішні царі, королі залицялися до просвітителів — вільнодумців. А Сковородин "Сад божественних пісень" не шукає мудрости, сама назва містить пояснення: мудрість одна, вона об'явлена Духом Святим, мудрість є у Святому Письмі. Є томи про мудрість, у них різна тенденція. А у Сковороди — це той стан, до якого треба дорости тільки у світі духовости, бо на її цінностях, на християнській духовості тримається наша культура.

Гоголь, як азбука подав це на одній сторінці. І Сковорода проповідував саме мудрість. Він висловив її у "Саду божественних пісень" і кожна його пісня дає її зерно, пливе та мудрість з образів, а вони пророщують зерна й сучасности:

людині дух безодні, вище неба, Глибше вод,
і його не втішать жодні хвилі втіх і насолод.

І як же близько до Сковороди є і Тарас Шевченко із своїм епіграфами: "Дух істини, єгоже мір не может пріяти, яко не відіт єго, ніже знает єго". (Епіграф до поеми "Сон").

Уляна Пелех

(Продовження буде)

Володимир Підпалий

СЛОВО

О мова рідна!
В рідній хаті,
мов джерело із глибини,
в голодні дні, у дні багаті,
і на дощі, і при багатті —
ти від колиски до труни!..

Хоч не чужою чужиною
Чужі були і є мені —
немов луною голосною
твої лунають голоси!

Озвуться чистими тонами
їм приголосних сто рядів,
басами і напівбасами —
м'які, сонорні і тверді!

Не посоромлять ні на йоту
йотовані могутній плин
пісень великого народу
із краю сонця і калин!

Лише у пору листопаду
шумлять шумливі у журбі...
Моя заступнице й порадо,
безсмертя суджене тобі!

Бо ти —
як мати в рідній хаті,
як джерело із глибини,
в голодні дні, у дні багаті,
і на дощі, і при багатті,
ти —
від колиски до труни!..

САВЕЛЯ СТЕЧИШИН

БАЖАЄМО ЩАСТЯ

За прийнятим звичаєм взаємно бажаємо собі щастя з нагоди рокових свят, іменин та інших оказій. Що ж то є щастя, що всі його бажаємо? Де за ним шукати?

Немає стандартної рецепти на щастя. У кожного є свої душевні прагнення й відмінна уява щастя. Зате всі можуть щастя знайти і не треба далеко за ним шукати, бо щастя є в нас самих. Раз ми його знайдемо й зуміємо плекати, воно само росте без кінця та зроджує більше щастя.

Щастя знаходимо у власному душевному розположенні, в погідній думці, добрій волі, корисній праці і великій ідеї, з якою пов'язуємо своє життя. З таким душевним наставленням щастя росте й побільшується. Це щастя, коли дні заповнені працею, підкріплені амбіцією до нових починів, осяяні ясною візією високих і досяжних шпилів. До щастя теж належить біль втрати, а не тільки блиск успіху, бо біль викликує визов до дальших змагань та удосконалень.

Шукаючи щастя, мусимо виразно зобразити собі мету, щоб знати, чого саме хочемо. Безцільне шукання чогось неясного, без обдумання, до нічого не допровадить. Це так якби шукати вітра в полі, крутитися сюди й туди безцільно, тупцюючи на місці. Ціль мусить бути ясна й здійснима. Мріяти про щось недосяжне поза власні сили це глупість. Ціль мусить бути зосереджена до одного напрямку, без хитання в один то в другий бік.

Часом буває, що ми шукаємо щастя поза собою й розминаємося з ним. Треба найперше заглянути в свою душу й пізнати себе. Чи не дрімає те щастя у вроджених у нас талантах, здібностях, яким ми не даємо нагоди вийти на верх та розвинутися? Чи не мріємо ми бути кимось, а не собою?. Грецький філософ сказав: "пізнай себе"; римський філософ це доповнив: "будь собою"; апостол Павло це заокруглив: "не занедбуй вроджених талантів, що є в тобі". Значить, треба зрозуміти голос своєї душі, пізнати свої вроджені таланти, розвинути та удосконалити їх, а це збагатить наше життя новими вартостями та ущасливить. Бо й справді джерело щастя може в нас дрімати, тоді коли ми шукаємо вітра в полі.

Людина не живе на самоті, а в родині, громаді, суспільстві, тому потребує знати, як з людьми жити. Гармонійне співжиття з людьми ущасливлює. Найбільш нещасливі одиниці це відлюдки, що втікають від людей, бо не знають як собі дати раду з ними. Вони можуть бути навіть дуже талановиті, але почувають себе нещасливими, бо не вміють поєднати себе з гуртом. Знову самолюби, що поза себе нікого не визнають та вважають себе осередком світа, то жалюгідні істоти. Вони нагадують муху з Езоповних казок, що сиділа на осі колеса в русі і хвалилася; "яку ж бо то велику куряву пороху я вчиняю!" З цього ясно, що людина мусить подбати про відповідне співжиття з людми, щоб почуватися вдоволеною та щасливою. В сучасному зорганізованому суспільстві найкращу дорогу до гурту дає праця в організації.

Д-р Н.В. Піл, автор книжки "Сила позитивного мислення" дає таку рецепту щастя — "Шлях до щастя: — звільни своє серце з ненависти, свій розум з журби. Жий скромно, сподівайся мало, давай багато. Наповни своє життя любов'ю до ближнього. Розсівай промені сонця. Забудь себе, думай про інших. Роби іншим те, що собі бажаєш. Спробуй жити цими вказівками один тиждень, то здивуєшся".

Це так в загальному. Для української людини щастя зроджується ще й з пересякненням українською ідеєю правди українського народу, служіння йому в міру своїх сил. Раз ця ідея просякне в душу, то й викарбує окрему українську совість, яка наказуватиме внутрішнім голосом і свідомою волею робити так, а не інакше, бо українська справа так вимагає. Життя наповниться вартісним змістом. Тоді і в дрібницях будня знайдемо героїзм, вдоволення та щастя.

ЛІТНЯ ВІДПУСТКА

Просимо звернути увагу, що це число, яке виходить є за місяць — липень і серпень. Наступне число журнала вийде на початку вересня. Місяць липень, це місяць відпустки для працівників.

Просимо пам'ятати, що пошта до "Променя" — передплати, пожертви, матеріяли до поміщування — буде нормально функціонувати.

На руках редакції лишилось ще багато не поміщених матеріялів як з громадської хроніки, так і річних звітів — все це буде поміщене у свій час за чергою по вакаціях.

Всім нашим читачам бажаємо приємних вакацій і доброго відпочинку.

Редакція і адміністрація

ПАВЛІНА ІҐНАШ

ПЕРЕВИБРАНА ГОЛОВОЮ МАН. ПРОВ. ЕЗКЕКУТИВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

В жовтні місяці 1989 року, під час Провінційного З'їзду Союзу Українок Канади в Манітобі, Павліна Іґнаш була перевибрана на голову Манітобської Провінційної Екзекутиви. Це є вже її друга каденція. Рівнож, в цьому році вона була вибрана головою СУС на Манітобу.

Павліна Іґнаш народилася і виростала в Гемерлик, Манітоба. Походить з родини Жук і була одною з 14-ти дітей.

Її батьки, Марія (з дому Дорош) і Михайло Жук походили з Західньої України. Приїхавши до Канади в 1914 році, вони подружилися і поселилися в Гамерлик, Ман. Батько був дуже активний в українському і канадському житті. Був основоположником Православної Церкви в Попларфілд, Ман., де ціла родина була членами, був членом Народного дому. Дуже любив читати, тому з самих початків був передплатником "Українського Голосу" і "Вісника". Батьки дбали про українське виховання своїх дітей. Були жертвенні на церковні й народні цілі. Також, як діти підростали, дбали про вищу освіту для своїх дітей. Батько брав активну участь в розбудові школи, а також брав участь в канадському політичному житті.

Тому не дивно, що їх дочка Павліна, вже з молодих років брала участь у різних шкільних імпрезах як; деклямації, драмі, танцях, співала в хорі і була спортовкою. Народню освіту скінчила а Гемерлик, Ман. а середню в "Тулон Каліджет", Тулон, Ман. Там вона жила в дівочій резиденції і брала живу і активну участь в різних шкільних і поза шкільних активностях. Після реґулярних кляс навчання Павліна Іґнаш вчилася української мови — учителем був Василь Процюк (відомий учитель і український патріот, уже покійний).

В 1946-47 року вона закінчує учительський семінар і починає свою учительську кар'єру. Дістає посаду в Сифтон, Ман. і в цій школі вона провчила 10 років. Крім учителювання вона належала до Жіночого Інституту, а впродовж 4-ох років була його головою і заступницею голови. Була інструкторкою в 4-Н Клюбі. Вчила і приготовляла шкільну дітвору до виступів з танцями і красномовством, які брали участь у компетиції в Давфинському Музичному Фестивалі впродовж 10 років. Була секретаркою товариства "Клюбу Молодих Людей".

В 1955 році вона виходить заміж за Володимира Іґнаша. Рік по цім вони переїжджають до Вінніпеґу і вона дістає посаду учительки. Вона вчителювала в 4-ох школах за своє перебування тут, а її кар'єру передчасно перервав нещасливий автомобільний випадок. На позиції учительки вона була 35 років.

Живучи в Вінніпезі, Павліна Іґнаш включається в українське громадське життя, спочатку при Катедрі Пресвятої тройці, а пізніше коли вступила до Союзу Українок Канади, бере активну участь в цій організації. При Катедрі навчає Недільну Школу ще в старій Колеґії, а коли збудували Катедру, вчить при громаді, разом 20 років. До Союзу Українок Канади вступає в 1964 році. В цьому році (1989) святкувала своє 25-тиліття приналежности до Союзу. В Союзі вона працює на різних відтінках праці як:

— голова Програмового Комітету
— заст. голови С.У.К. (3 роки)

ВАЖЛИВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

ДО СПОРТОВЦІВ, ЇХ РОДИН ТА ДО ЛЮБИТЕЛІВ СПОРТУ

Вже від довшого часу збираю дані про канадських спортовців українського походження і українські спортові клюби в Канаді. Плянують видати книжку під заголовком "Юкренієн Кенедієнс енд Спорт 1891-1991".

Ціль книжки задокументувати великий вклад та успіх українців та наших клюбів у канадському спорті. Книжка появиться при кінці 1990 року, напередодні відмічення 100-ліття поселення українців у Канаді.

В першу чергу мені цікавлять змагуни, тренери, судді чи адміністратори, які занимали провідні місця в канадському спорті, репрезентували Канаду в міжнародніх змаганнях, виступали на Олімпіядах, світових мистецтвах, в комонвелських чи панамериканських іграх, і под. Також ті, які змагалися в професійних клюбах Канади, чи інших країн.

В книжку хочу включити історію українських спортових клюбів, товариств та ліґ. Унікальна праця наших спортових клюбів повинна увійти в історію спорту.

Моїм бажанням є неоминути ні одного українського спортовця Канади, що підлягає вище поданим вимогам. Також не хочу опустити ні одного клюбу, щоб їхні осяги та імена збереглися назавжди у всеканадській спортовій літературі.

Звертаюся до всіх бувших та теперішніх спортовців, які вирізнилися в канадському спорті: прошу написати українською або англійською мовою на подану адресу. Рівночасно прошу родини, дітей та всіх, хто знає про спортовців, які відповідають вимогам, дати мені знати, щоб були включені в цю книжку. Якщо Ви організували, або провадили український спортовий клюб, прошу також зголоситися.

З огляду на обмежений час, прошу якнайскоріше відписати на адресу:

K. W. Sokolyk
50 Delaware Avenue
Toronto, Ontario
M6H 2S7

— кореспондентка секретарка (2 роки)
— Референтка стипендій при Ман. Екзекутиві (2 роки)
— голова Недільної школи при Катедрі (5 років)
— голова відділі С.У.К. при Катедрі (7 років)
— голова Ман. Провін. Екзекутиви С.У.К. від 1986 р до тепер.

Крім цього, додатково, вона брала участь в праці громади як;

— Членка хору від 1976 року і до тепер
— Була виховницею на літніх таборах, спочатку "Санрайз", а пізніше "Веселка" впродовж 10 років.
— Вчила і була наглядачкою на курсах Українознавства в Колеґії Св. Андрея

Є членкою Канадського Леґіону та була членкою Манітобської Жіночої Ради

Щиро і сердечно вітаємо Павліну Іґнаш з її перевибором на становище голови Манітобської Провінційної Екзекутиви Союзу Українок Канади та з додатковим обов'язком — голови СУС на Манітобу, та бажаємо міці, доброго здоров'я та всього найкращого в виконанні цих обов'язків.

Анастасія Міненко

УКРАЇНА

*

Тримаю думки біля себе,
Що повні незгод й протиріч.
А донці кажу:
"Полюби оце небо,
Ці зорі,
Цей вітер,
Цю ніч".
Кажу "полюби" — і змовкаю.
Словами не скажеш про те,
Як запах кленового гаю
На серці з дитинства притерп.
Як зорі у мрії спадають,
Як спить заколисаний ліс,
Як в полі колосся співає,
Як пахне у лузі покіс.
Мій голос —
Спинився на слові,
Мій голос —
Лиш звук, а не я.
І все-таки, дочко,
З любові
Хай виросте мудрість твоя.
З любові до рідного вітру,
До рідного слова,
До зір.
З любові
До цілого світу,
Що з вічних тривог матерів.

Ганна Чубач

ВІРА СМЕРЕКА

КАТРИНА
(нарис)

"На зміну освіченому чиновникові від культури має прийти в культуру та жива людина, з живими ідеалами і з відповідним потенціялом творчих сил, щоб підняти ці ідеали і стояти перед ними лицем".

Євген Сверстюк

Вона приїхала до батька з України, квітучої землі-Буковини, маленька, вироблена працею і життям жінка, мати 5-х дітей і бабка 3-х внуків.

Чорні очі її дарили кожному сміх, а тонкі вуста на смаглявому обличчі говорили, мов співали, чистою рідною мовою.

— Не говоріть мені "пані", нема в нас того, кажіть Катріна і все, — так мене дома звуть.

На ній вишивана блюзка, намистом оздоблена, барвиста, багата. Спідничка чорна у вишивці, теж, і пояс гаптований довкола тонкого стану.

— Я в колгоспі роблю. Трудодні не кажуть тепер, виробні. От дадуть ланку льону полоти, буряків, — як зробиш, — виробні записують. Гроші дають за них і збіжжя трохи. Звикли вже.

— А вдома маємо корову, свині, кури, — всьо своє. Кабанця відвезем на базар і гроші є.

— Дочка моя така гарна, аж не вірю часом, що то моя дочка. 10-ти літку кінчає і заміж виходить. Жених з міста і вони в місті будуть жить. А ми тепер на весілля збираємось. Я вже всього наготовила.

— У нас весілля великі бувають, до 300, або й більше людей збираються. А гуляють днів з 5. В молодої і в молодого. Їсти багато всього, пити. Дружки співають, молоду викуповують. Весело гуляють.

Так коротко й просто говорила вона, немов інакше й не могло бути.

Волосся її рівно зачесане, а на голові хустка, барвиста, гарна хустка в квіти. Вона з нею ніколи не розлучається.

— Ось я вам блюзки привезла. Ми з дочкою вишивали! — Розгортає перед нами барвистим намистом вишивані блюзки. — А ці нитками вишивали, теж удвох з дочкою. — Роздає Катрина блюзки знайомим з усміхом в очах, а жінки дивляться ніяково, — вони вже мало вишивають, немов забули.

Надходив Великдень.

— Я здому віск привезла і кісточки, буду писанки писати для тата. — Каже з усміхом Катрина. — І пасок напечу, нехай має Великдень. — Хоч він і не постить, але я пощу й за нього. — Сміється. — У нас усі постять.

На Великдень Катрина всім знайомим писанки роздавала, а хто близько був, учила писанки писати. Ніяковіючи, жінки, що ніколи не писали писанок, лише фарбили крашанки на Великдень, навчились писати писанки.

Не минула Картина ні одного Богослуження. І на Страстях була, і до Плащаниці ходила, і на Всіношну на Великдень.

— У нас всі йдуть до церкви, — каже. А паски, як винесуть святити довкола церкви, то багато, що й місця не знайдеш.

— Рано святять у нас. А над вечір вже всі йдуть до церкви повбирані в найкраще. Вночі, то не видно, а вдень то вже нове вдягають, гарно так!

— А по Великодню на могилки ходимо. Там розкладають усе і поминають помер лих, їсти й пити, — всьо є.

По Великодню був похорон в громаді. І Катрина прийшла з батьком.

Помолилися в церкві, похоронили й поминки зробили.

Дивилась Катрина на все і каже.

— Е, в нас не так. Дома хліб печуть, балабухи з дирками на вісь насажують і всім роздають. Рушники дають хустками пов'язують, хто труну несе. А на поминках всьо дають, — і холодець, і рибу й м'ясо. У вас бідно тутка.

Якось одна жінка сказала, що прала в п'ятницю.

— А ви прали в п'ятницю? — Здивувалась Катрина. — Не можна ж в п'ятницю прати, — гріх. Ісуса Христа розп'яли в п'ятницю і не годиться прати. Мама казали, — не добре, як переш у п'ятницю.

Здивовано слухали всі.

Три тижні жила Катрина в батька і докоряла собі.

— Дивіться, я тутка сижу, не роблю нічого, а дома скільки роботи. Полоти треба, двір доглядати, вони там ганяються, а я гуляю, аж дивно.

Поїхала Катрина. Вернулась у своє життя. Набрала дарунків від батька і від друзів його. Щоб збагатити своє життя в рідному краї.

А нам лишила живий ідеал потенціялу творчих сил, про які пише Євген Сверстюк. Щоб ми стали лицем перед ним і черпали сили, як з джерела нашої духовости.

* * *

22. 5. 1989 р. — Англія.

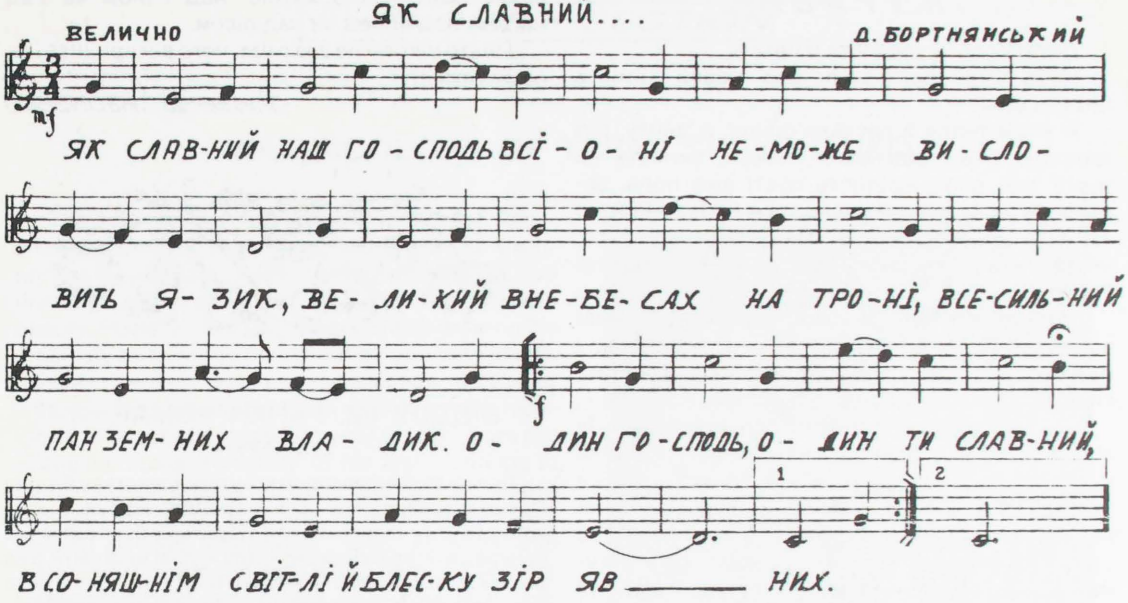

Земля і море, се Твої твори,
Рук твоїх діло усі вони,
Твоя могучість створила зорі,
І незмірими мор глибини,

Всіх Ти Господь, всім ласки зсилаєш,
Благослови, сердечно благаєм.

Благослови Ісусе милий,
Всіх, що Тобі честь віддають.
Нехай вони все в кожній хвилі,
В Твоїй опіці остають,

Ісусе, Боже наш славний —
Благослови — Ти скарб наш Єдиний.

УКРАЇНА

БАТЬКІВЩИНІ

Україною моя! Батьківщино
моя!
Чиста юність і сонячна мріє!
Не кричатиму я, що довіку
твоя, —
Ти й без того мене зрозумієш.
Я не знаю, що можу для тебе
зробить,
Знаю певно — без тебе не жити.
Ти навчила мене світ великий
любить;
Нині вчуся тебе любити.
І, вростаючи в гори твої і поля,
Цілий світ обіймаю очима.
Друже, глянь, яка гарна
планета Земля,
Коли є на землі Батьківщина!

Наталка Білоцерківець

МОВА

Мова — це не тільки знаряддя думки, але й один із чинників її. Жива мова — це процес, а не закам'янілий факт, це широковода річка, що віддзеркалює в собі і береги, і небо, і мінливість хмар, і прудкий блискавичний льот аеропляна, і зигзаки пташиних крил, а покритий зеленою ряскою непорушний ставок!.. Мова є сповіддю народу". Словник — явище ідоелогічне, явище політичне. Питання мови, її культури, її розвитку — одне з найгостріших, найактуальніших питань. Словникову справу розглядає Максим Рильський у статті "Ясна зброя". Слово — зброя, якою ми служимо народові, що нас породив, вигодував і виховав. Мова втілення думки. Що багатша думка — то багатша мова. Мова чудотворне знаряддя у нашій боротьбі.

Максим Рильський

ЖУРАВЛІ

Летять собі журавлі та й летять...

Небо, синє-синє, стелеться перед ними в імлисті далі.

А вгорі тепле й ласкаве сонце. А внизу, під запоною білих ріденьких хмарок, синіють на землі тихі ріки, жовтіють пусті вже поля, зеленіють ліси і луки, біліють села й міста. І гарно так, тихо, та тепло, та сонячно в світі. Здається, не покинув би вік цього краю, а треба ж летіти! Треба...

Молоді журавлики вже стомилися. Вони вдивляються в плеса, що лежать попереду, і думають: там ми сядем, спочинемо. "Сядемо, сядемо", — курличуть вони з надією.

Але старий вожак летить попереду, веде їх все далі та й далі не зважає на їхнє жалібне курликання. Він тривожиться за прийдешнє. Він знає, що десь там, на півночі, у місцях, які вони покинули вчора чи позавчора, вже холодно, і за оцими сонячними теплими днями повзуть тумани, дощі й вітри, від яких важчають мокрі крила, і ніде знайти поживу чи затишок.

Він усе знає, розумний і мудрий вожак.

А молоді журавлики нарікають:

— Курли-курли! І куди поспішає?

— Чом би не посідити отам он, на тихих полях, На світлих водах?

— Який він жорстокий!

— Наші крилечка вже зомліли...

— А шиї вже стали важкими, ніби подовшали...

Вожак летить та й летить, все далі та й далі. До далеких берегів спокою й тепла. Вони йому осоружні, як і лет оцей довгий.

Може, в нього крила гудуть і м'язи на грудях мліють?

Він усе знесе.

Може, хто з журавлів не витримає напруження й каменем шугоне на покинуту землю?

Хай! Він не зупиниться. Тільки журно курликне над нашою хатою, над селом чи над містом, над полем чи над лісом...

І ніхто ніколи не знатиме, чого він кричить і як йому тяжко.

Олександр СИЗОНЕНКО

ВІДДІЛІ ІМ. ГАНКИ РОМАНЧИЧ

САСКАТУН

Дня 31-го січня заходом комітету членства у Відділі Союзу Українок при нашій громаді відбувся, як і кожного року членський чай. Авдиторія була святочно прикрашена: на головному столі чудові живі квіти, а на столах, при яких засіли членки й гості також квіти та наші прапори. Було поважне число членок і гостей.

Програмою керувала перша заступниця голови О. Ковальська. Вона представила головного стола та пояснила намір цього чаю придбати і привітати нових членок (шо того року записалося 12 нових) познайомити їх з цілями відділу Союзу Українок та заохотити їх брати активну участь у діяльности відділу Союзу.

Головну промову на тему "Життя і праця Ганки Романчич" виголосила Марія Кіщук. Ця доповідь була дуже цікава, особливо як про патронку нашого відділу Ганку Романчич. Настоятель громади о. В. Макаренко провів молитву. Членки подали чай і смачну перекуску.

На розвагу гостей слідували музичні точки. По цім Марія Гумен, голова членства представила членок, які є в нашому відділі 25 літ. 1 — Савелю Бойчук, 2 — Ірену Юрощак активних. В слід за тим М. Гумен представила 12 нових членок, які кожна з них отримала троянду та копію статуту Союзу Українок Канади.

XVI КОНҐРЕС УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

6, 7, 8 і 9 жовтня 1989 року
Вестин готель, Вінніпеґ, Манітоба, Канада

Передреєстрація	—	$100.00 (до 15 вересня 1989 року)
Реєстрація	—	$110.00 (після 15 вересня 1989 року)

Реєстрація покриває конґресові матеріяли, прийняття (вино і сир), бенкет, вечерю та обід подяки.

Запрошуємо всіх українців канадців до участи!

WATERCOLORS OF TARAS SHEVCHENKO

The rich literary and artistic legacy of Shevchenko continue to excite people with its truthfulness and artistic perfection. His paintings and drawings form a kingdom of spellbinding timeless beauty. Poets, artists and literary critics draw on his creativity as a source of inspiration and lofty ideals.

Shevchenko's watercolors fascinate the viewer with the high aesthetic value and exquisite technique. The artist progressed very quickly from the academic conventionalism of his first paintings to tender combinations of hues and shades and a richness of color. With the same mastery Shevchenko painted landscapes and portraits with watercolors. From the days when he was a serf two watercolors have been preserved — *Portrait of Pavlo Engelhardt* (1833) and *A Woman's Curly Head* (1834).

In April 1838, Shevchenko began to study under one of the best Russian watercolor painters Karl Brullow at the St. Petersburg Academy of Arts. Three years later, the Academy's council awarded Shevchenko a silver medal, 2nd class, for his painting *A Gypsy Telling a Girl's Fortune*. This picture was purchased at an exhibition and then disappeared. Luckily the watercolor *Gypsy Fortune-Teller* (1841) has been preserved. The piece proved that the young painter was an ardent champion of realistic art. As a mature master he dealt in this picture with the distribution of light and perspective.

Taras Shevchenko's talent reveals itself best in a portrait of the battlescape painter Alexander Kotsebu (1841). It shows Shevchenko's desire to combine the new way of depicting people with his intention to show up their psychological condition.

From Shevchenko's biography we know that for some time he worked on the Kiev Archeological Commission that assigned him to paint historical and cultural monuments and landscapes. The travels through his native land favorably influenced Shevchenko's art. They helped him rid himself of traditional academicism, enriched his imagination, and inspired him to commit on paper his most memorable impressions. His work during 1845-1846 was numerous: *Ruins Near the Bohdan Church in Subotiv, Bohdan Church in Subotiv, Chihirin Viewed from the Subotiv Road, In Reshetilivka, Home of I. P. Kotlyarevsky in Poltava* and views of Poltava, Sednev, the Pochaiv Lavra. Shevchenko also continued to paint portraits.

T. Shevchenko Samarytianka

Full of hopes and dreams Taras Shevchenko then didn't know the terrible destiny that awaited him. From April 5, 1847, the day of his arrest, until his death, the tsarist police followed his every step. He was sent into exile and was forbidden by the tsar's order "to write or paint." The desperate poet could not reconcile himself to such an unjust condition. He continued to write and paint. It was here in exile that he was allowed to take part in the scientific expedition to the Aral Sea in 1848-1849. Shevchenko enthusiastically painted the landscapes he had never seen before, bringing out their original beauty. He indulged himself in the variety of nature's colors, the pure transparent air, the bright sunlight, the tranquility of the night, and the charming mystery of the skies. For him people were always extraordinary, and nature full of mystery. The painter managed to convey in his works its very breathing and passing moment as if he sensed it with his soul. In 1848-1849 Shevchenko created *Fire in the*

Steppe, Moonlit Night at Kos-Aral, Janghiz-Agach, Schooners Near Fort Kos-Aral, and many others. Depicted with great amount of accuracy, the land-scapes Shevchenko painted in exile are imbued with emotional vigor. The Kazakh nature seems to come alive under his brush.

Slanderous information against Shevchenko brought him new ordeals: he was sent to Fort Novopetrovsk on the Mangyshlak Peninsula, to that "prison without locks" as Shevchenko called it. There he served seven years of exile. And again, in spite of Tsar Nikolai's severe ban on painting, Shevchenko produced new watercolors with the mysterious titles *Hanga Baba* (1851-1857), *Akmish-Tau* (1851), *Dalismen-Mula-Aulye* (1851), and many other pieces he made during the Karatau expedition.

When Shevchenko ran out of paints and paper, his friends risked to mail him or sent everything necessary through acquaintances.

There is also a series of landscapes of Fort Novopetrovsk. One of the watercolors is called *Fort Novopetrovsk Viewed From the Khivin Road* (1856-1857). It depicts the Caspian Sea coast. The dunes of the desert carry with them sentiments of sadness and the yellow steppe, hopelessness. Like a fragment of life, the military fort towers over this wasteland. Gray clouds allow flat rays from the sun drop through onto a dull land.

While in exile in Orenburg, Taras Shevchenko painted watercolor portraits of Mikhail and Fedor Lazarevski (1849), Yelena Blaramberg, the wife of a military engineer (1849-1850), and warrant officer Nikolai Isayev (1850).

T. Shevchenko — Pochaivska Lawra from West.

Executed with profound mastership, Shevchenko's watercolors show that his life and creativity were inseparable from the life of the people, its hopes and aspirations.

Olexander Fedoruk,
M.Sc. (Art Critic)

W. Puzyrkow. In Native Land. Oil — 1963-64

International Herald Tribune,
Saturday-Sunday, March 11—12, 1989.

IN UKRAINE, THE NATIONALIST CHALLENGE AWAKENS

'We think the question of the Soviet Union, whether it survives or not, will be resolved not in Estonia but in the Ukraine.'

Bogdan N. Gorin, a human rights activist.

(By Bill Keller — *New York Times Service)*

LVOV, U.S.S.R. — Ukrainians by the millions turned on their televisions the other night to witness a wondrous sight, a popular Ukrainian literary critic in fiery debate with a senior ideologist from the republic's Communist Party.

The issue was a recent move by the Ukrainian Writers Union to organize an independent political movement similar to the popular fronts that have attracted mass support in the Baltic republics.

Viewers rendered a split decision on who prevailed in the confrontation. But it signified an important awakening in the second-largest republic of the Soviet Union.

After a period of deceptive quiet, the intellectual establishment in the Ukraine has ventured into open conflict with the Communist Party. At the same time, Ukrainian nationalism — or patriotism, as its adherents prefer — is becoming respectable.

Such a rise of nationalism, especially in the Ukraine, the country's breadbasket and industrial engine, is surely among the major concerns of the Soviet leader, Mikhail S. Gorbachev.

"Here we're not talking about 1.5 million people, as in Estonia, but 50 million, a nation the size of France or Italy", said Bogdan N. Gorin, a leader of the Ukrainian Helsinki Association, a dissident human rights group.

"We think the question of the Soviet Union, whether it survives or not, will be resolved not in Estonia but in the Ukraine", he added.

Many in the republic believe this was the major reason Mr. Gorbachev conducted a five-day tour of the Ukraine late last month.

A trip in Mr. Gorbachev's footsteps — from Kiev, the capital of the republic, to the cultural center of Lvov in the west and the industrial city of Donetsk in the east — found that rivulets of discontent have begun running together into a rising stream.

From the Kiev taxicab driver "who introduced himself as a Ukrainian, and a nationalist", to the carefully worded calls for greater autonomy embodied in the platforms of seemingly establishment candidates in the current election campaign, one finds that the caution that prevailed a year ago is dissipating.

In the last few months, movements for environmental protection, for promotion of the Ukrainian language, for honoring the victims of the Stalinist era and for the legalization of the outlawed Uniate Catholic Church have shown signs of vigor.

The Uniate Catholic Church is an Eastern rite church in communion with Rome.

All seem likely to align themselves with the writers' new Popular Movement in Support of Perestroika, called the "Ruk" in Ukrainian, which advocates greater political and economic autonomy from Moscow.

Spreading from Lvov, the center of ferment, to the more establishment intellectual circles of Kiev, those movements are being drawn together by several factors. These include the example of the Baltic republics, the sense that Vladimir V. Shcherbitsky, the Ukrainian party leader, is slipping from power, and an election campaign that has encour-

aged people to come out and defend themselves.

One tributary of the growing nationalism is the Ukrainian language society named for Taras Shevchenko, the Ukrainian national poet, which started in Lvov and where it now claims 10,000 members. It promotes a revival of the Ukrainian language and literature.

The Ukrainian authorities must also be concerned about recent signs of cooperation between the Uniate Catholics and Ukrainian Orthodox believers.

Both groups have strong grievances. The Uniates, banned for nationalist tendencies, want legalization and the return of former Catholic churches that were handed over to the Russian Orthodox Patriarchate in Moscow.

Ukrainian Orthodox believers want the right to hold services in their language. Some favor the creation of a separate Orthodox denomination independent from Moscow.

Another important development has been the creation of the Ruk, the popular movement seeking to unite the various strains of Ukrainian patriotism —religious and cultural, dissident and establishment — under a flag of greater independence for the republic.

The group's draft platform is a more cautiously worded version of the national front declarations that have rallied mass support in the Baltics.

It calls for Ukrainians to control their natural resources and industry, for religious and political diversity and for a halt to Russification, which the platform describes as "the raising of little Ivans who don't remember who their kin are".

The group does not favor secession from the union, and it is careful to present itself as a supporter of Mr. Gorbachev's economic and political policies.

Unlike the Baltic popular fronts, the group's platform diplomatically "acknowledges the leading role of the Communist Party".

But the Ukrainian Communist Party has used its newspapers and officials to wage a fierce campaign against the group, variously playing it down as the work of literary dilettantes and denouncing it as a dangerous rival.

The hard line of the Communist leadership is one reason the rise of Ukrainian self-consciousness has been slower than the surge of nationalism in the Baltic republics.

Many remain intimidated by memories of how the last flowering of Ukrainian cultural nationalism was put down by the Kremlin under the leadership of Leonid I. Brezhnev and his chief ideologist, Mikhail A. Suslov.

In 1972, a moderate Ukrainian Party leader, Petro Y. Shelest, was purged in favor of Mr. Shcherbitsky, whose main virtue, in Moscow's view, has been his ability to retain control over the republic.

"PRAIRIE PEARLS" — BETTY MEYERS (WARNOCK)

"HISTORICAL AND ARCHITECTURAL MONUMENTS OF UKRAINE" AND "CONTEMPORARY DECORATIVE AND FOLK ART FROM UKRAINE.'

International Exhibitions of the Museum Assistance Program, Department of Communications, Government of Canada

Public Opening and Reception — June 25, 1989 at 2:30 p.m.
Betty Meyers will be in attendance from 2:30 p.m. — 4:30 p.m.

Exhibit Duration — June 25 — August 6, 1989

A public opening and reception will be held for three exhibitions on Sunday, June 25, 1989 at 2: 30 p.m. at the Ukrainian Museum of Canada, 910 Spadina Crescent East, Saskatoon.

The exhibit **"Prairie Pearls"** is a collection of paintings of Ukrainian Churches in Saskatchewan by Betty Meyers (Warnock). The majesty and uniqueness of the church on the vast prairie landscape is compared to a precious pearl. Betty Meyers is an avid lover of nature and attempts to capture its beauty, peacefulness and strength in her work.

Betty Meyers (Warnock) was born in Virginia, emigrated to Canada in 1963 and is now a Canadian citizen. During the winter season Betty Meyers resides in Victoria, B.C., but returns to Alvena, Sask., during the summer, where she is drawn by the vast open spaces and the feeling of isolation.

The exhibit **Historical and Architectural Monuments of Ukraine,** includes a portion of fifty-four photographs illustrating religious art and architecture.

Contemporary, Decorative and Folk Art from Ukraine is an exhibit comprised of more than fifty samples of weaving, embroidery, ceramics, pottery and woodwork produced in various regions of Ukraine.

The exhibits **Historical and Architectural Monuments** and **Contemporary, Decorative and Folk Art from Ukraine** are presented by the International Exhibitions of the Museum Assistance Program, Department of Communications, Government of Canada.

HIGH FASHION: THE SHMATA TRADE

Fashion is all around us, wherever people think or create our shared form of expression. It is made in political plans, in books published, in created art, in movies made, in dances danced, in foods eaten. Fashion may not be named as such but our society is changed by fashionable minds. (Kennedy Fraser in her "The Fashionable Mind.")

Generally when fashion is discussed, the first thought is of clothes before considering all the other changes going on around us in life styles, in language, in morals, in political thinking. The following article will deal strictly with fashion in the women's garment trade.

The snow is not yet off the ground when already the Spring 1989 lines of new clothing fashions are crowding the stores and pictures of the latest fad are filling pages of glossy magazines. Fashion reporting has made it necessary for designers to come up with something new each season. In the fashion world it is important to know what's hot and what's not. For instance, the ethnic look is big news for 1989. Also, what is hot, amongst others, are the colour geranium red, beads, pink lips, pale legs, shawls with long fringes and flowers on everything. What is not, to name a few, are hair bows, pink eye shadow, puffed skirts, elastic waists, white wine and sloppy grooming. As for lengths of dresses, anything goes but, for casual wear, long is in!

It should be added, that for the thousands of poor and homeless in Canada and USA, high fashion is the least of their worries.

The women's clothing industry is a 54 billion dollar a year business and everyone in the trade, from the emperors of fashion down to the smallest retailer are scrambling to get a piece of the pie. But after the boom years in the early 1980s, there is a serious slump in the women's clothing industry. Fashion analysts have been busy trying to find the cause for this down trend.

It appears that there is a fashion revolt amongst women. They do not want to pay high prices for styles that are out after one season. Most women now work outside the home. They are the ones who have money and they do not want to spend it on trendy, teenager fashions. The rapidly changing hemlines are not for them. Working women do not have the time nor the patience to search through dozens of tiny boutiques, with blasting music pounding their ears, to find a simple blouse. Sales —persons, most of them part-time workers, do not know anything about the merchandise they sell. Women are also paying mortgages, buying furniture and appliances and spending on their children. Their clothing budget is smaller and spent mostly on business outfits. Many women rely on sales and discount stores. They actually brag about getting good buys in bargain basements. Catalogue shopping is also becoming more popular. It saves time and aggravation.

The revival of the mini skirt in 1987 proved to be a disaster for clothing retailers. As one woman complained, "They are made for the young and skinny and I am neither." Those who stocked up on minis suffered severe financial losses and some even went into bankruptcy.

One which lost a lot of money, was the Charles A. Stevens Fashion House in Chicago. Following market research, the store was filled with high-priced, short-hemmed, "Fashion forward" clothes. Even special wooden hangers for mini skirts were designed at a cost of $160,000. The regular customers hated the new clothes. Some even tore up their charge cards. The buyers admitted that the market research proved to be a costly mistake. Now there is a new in-house motto at Chas. A. Stevens; "Style is alive. Fashion is dead."

Rapid changes in fashions is a western world phenomenon. In most of the third world, the style of clothing has changed very little for hundreds of years. Changing fashions are wasteful and most of the world cannot afford such luxury.

The history of high fashion or haute couture, which meant the creating and designing new fashions for influential and wealthy women, began in the 19th century. Until the late 17th century, it was the tailor who made court gowns and fashionable ladies' wear. Poorer women made their own clothes and the very poor relied on old and second-hand clothing. A law was passed in Paris in 1675, which allowed women to go into business as dressmakers. The most famous seamstress was Rose Bertin, who made clothes for Queem Marie Antoinette (1755—1793).

The person who changed the nature of dress-making, took it out of the hands of women seamstresses, and built a fashion empire in Paris, was a man and English, Charles Frederick Worth. He was the first fashion dictator. Largely due to him, other fashion houses came into being, and by the turn of the 20th century, Paris fashions became haute couture to wealthy women from Europe, Britain and America.

Charles Frederick Worth was born in Lincolnshire, England in 1825. His father was a lawyer but he gambled away all his money and Charles was sent to work for a printer. He found the work boring and dirty. So his mother apprenticed him to dealers in cloth, Swan and Edgar of London. Charles loved fabrics and learned all there was to know about colour, weave, and nature of textiles. Being artistic, he began to design dresses, becoming a dressmaker in the process.

In 1846, he went to work for the most famous dealer in cloth in Paris, Gagelin. Before long, he was creating women's gowns. Gagelin exhibited some of them at an Exhibition in London in 1851 and at the Exposition Universelle in Paris in 1855 and Worth won awards at both exhibitions.

One would think that the firm of Gagelin would appreciate such an employee. Worth asked for a seat on the board but was refused. So he started his own business of dress design and making in partnership with a Swede, Otto Bobergh.

At this time Napoleon the 3rd was the reigning monarch of France and he made entertaining an industry with receptions, military parades, state visits and banquets and gala performances of opera and ballet. At the summit of this glittering assemblage was the beautiful Empress Eugenie. What she wore, other women copied.

The firm of Worth and Bobergh needed a customer of outstanding social importance who would wear their creations to the smartest gatherings. That customer turned out to be Princess Pauline von Metternich, wife of the Austrian ambassador, Prince Richard von Metternich. Worth made an evening dress for her out of very expensive white silk tulle woven with silver. When she wore it to a ball, the Empress Eugenie asked her at once who had made her dress and ordered that Worth was to report to her the very next morning.

Worth became the imperial dressmaker. From then on his prices were the highest in Paris. By 1871, he had a staff of 1200. He lived to 1895, active to the end and left his two sons, Gaston and Jean-Philippe, to carry on his Maison Worth.

The first important woman in haute couture was Mme Paquin who opened her fashion house on the same street as Maison Worth. She possessed a talent for blending materials and colour tones which was suited to the new taste for pastel colours, pink, lilac, grey and blue. She wore her own designs so she knew whether they were practical. Her fashions were more sensible than some of the things dreamed up by men for women. By 1902, she opened branches in London, Madrid and Buenos Aires. In January 1913, she was awarded the Legion d'Honneur, the first woman dressmaker to be so honoured.

Other fashion houses followed: Callot Soeurs, Jacques Doucet, John Redfern, Henry Creed, (the beautiful spy, Mata Hari was executed wearing a Creed suit) Lucile, actually Lady Duff Gordon, who invented the Merry Widow hat. Fashion houses down to the present time are too numerous to mention.

In the history of fashion, there has been an earlier revolt against it by women. It started first with portrait painters who were afraid their fashionable look paintings would look ridiculous to future generations. The next group to complain loudly were the doctors. They contended that the tight lacing of corsets which women wore from childhood, caused their bodies to grow into unnatural shapes. The liver and kidneys were displaced and the lungs compressed. It was thought that the corsets were the cause of miscarriages and the birth of deformed children. A French woman invented a Health Corset, shaped like the letter S. It was worse than the straight one. It forced the bosom forward and thrust the hips back, producing a "kangaroo" stance with the top of the lady a foot ahead of the rest of her body.

The lives of women changed. Many had to work in shops and factories. Some wanted to be able to ride a bicycle. Clothes of the fashionable lady with a huge hat, laden with plumes and artificial flowers, secured to ratted hair with a long hat pin, rustling bell shaped skirts which swept the ground, a profusion of ribbons, lace, frills, embroidery, pom poms and beads at every point were to disappear about 1908. The 1920s, after the First World War, brought about a complete and radical change. Skirts were shortened, dresses were loose and hipless, hair bobbed and the "boyish" look was in!

To those who have only a fleeting interest in fashion, it is the shmata trade. But to thousands of garment workers, mostly women, who depend on it for their living, it is a serious business, deserving of attention.

Helen Raycheba

* * *

Bibliography:

1. de Marly, Diana, The History of Haute Couture 1850—1950, Holmes and Meier Publishers, Inc. New York, 1980.

2. Edmonton Journal, January 10, 1989.

3. Ewing, Elizabeth, History of 20th Century Fashion, Barnes and Noble, N.J. 1974.

4. Newsweek, December 5, 1988.

ЗАСЛУГИ ПОЧЕСНОЇ ЧЛЕНКИ

Широке поле культурно-громадської праці в українському суспільстві потребує відданих, ревних працівників, котрі своїми здібностями дають провідництво, посвячують свій час, пожвавлюють діяльність організації та з свого серця і душі люблять працювати для добра Української Православної Церкви і українського громадянства.

Місто Ошава є щасливим, що пані Марія Григоренко, уродженка з Ренвер, Манітоба з дому Бояр замешкала тут з своїм мужем Володимиром Григоренко певний час і включилася в ряди Союзу Українок Канади, відділ "Барвінок", де вона виявила свою динамічну, корисну працю для ідеального кращого існування українства.

В 1985 році Марія Григоренко була нагороджена званням "Почесної Членки" Союзу Українок Канади, Місцевого відділу. Вона очолювала жіноче товариство всього разом вісім років. Вміло й енергійно вела працю в організації з успіхами. Вчила в Недільній Школі впродовж 13 років, ділянка яка вимагає безліч виховної і релігійної науки для передання молодому поколінню. Позицію касієрки тримала довший час. Шановна членка посвятила багато зусиль і старань трудячися в різних комітетах, де вона виповняла обов'язки для прогресивного довершення подій.

Проєкти виховної праці в Союзі Української Молоді в Ошаві Марія провадила з об'єктивними цілями через десяток років. Свого часу вона збагачувала церковний хор, жіночий ансамбль і ансамбль "Барвінок" своїм ніжним співом.

Прелегентка послідовними заходами була інструментальною особою в перебудові і відновленні кімнати що миститься в парафіяльній залі, де Союз Украпок Канади перепроваджують свої місячні збори і деяки імпрези.

Коли настав час розмалювати інтер'єр Храму Божого, Марія стала ініціяторкою проєкту. Змобілізувала сили, — створився комітет, знайдено маляра — артиста і діло пішло в рух. В теперішній час Церква Св. Івана Хрестителя в Ошаві пишається розмальованими відповідними образами-малюнками мистецького виконання. Вірні віднеслися позитивно до проєкту, який здійснено і присвячено у Тисячоліття Хрещення України у Православну Віру.

Союз Українок Канади держить теж зв'язки з деякими англомовними угрупованнями. Отож Марія мала нагоду брати участь в активній праці "Канадської Жіночої Ради". Іншого часу виповняла діяльности предсідниці "Громадянства й Імміграції. Також виготовляла добродійну працю організації Ю.Н.І.С.Е.Ф.

Українська громада тримається сильно духово завдяки великого духа одиниць. Одною з таких жертвенних піонерок являється наша заслужена, трудолюбива, повна перспективи на світле майбутнє почесна членка відділу "Барвінок". Ми віримо, що пані Марія своїми потенціональними талантами піднесе

Марія Григоренко

родючість благородних діл для добра українського народу і церкви.

Вона горда свого рідного українського походження. Скарби української спадщини є для неї дорогоцінними. Вона добровільними, творчими ділами дбайливо тримає життя організації на високому рівні.

Бажаємо нашій "Почесній Членці" кріпкого здоров'я, много щастя, міцних сил, витривалости у її особистому житті. Просимо Боже Благословення, щоби Всевишній звелів прямувати до світлої мети і працювати на славу Божу і на усе добре. Щасти Боже!

Оля Горегляд

У ПОШАНУ МОЇЙ МАМІ

До хвальної Редак. Колегії Промінь.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

З нагоди 95-ліття моєї старенької мами, Серафини Квашук, складаю на журнал "Промінь" — фонд Кампанії "Доброї волі" $100.00

З пошаною

Дочка Євгенія Лехкодух,
Васетна, Альбера.

ПОПРАВКА

В річному звіті відділу ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні в числі з травня, на стор. 23 просимо справити прізвище голови відділу Анни Михайлюк з Михальчук, яке появилось у двох місцях цього звіту.

Голову відділу пані А. Михайлюк щиро перепрошуємо.

Редакція

ОТРУТА АЙВІ

Отрута айві, знана на американському континенті як "пойзон айві", це дуже трійлива рослина, яка росте головно в ЗДА, з винятком стейту Невади, та в полуднево-східній частині Канади.

Щороку згадана рослина завдає тяжких шкірних подразнень десяткам тисяч осіб, і то дуже часто таких серіозних, що людина мусить перебувати під шпітальною опікою. Часом затроєння тою отрутою проходять тяжче ті, що вже раз таке затроєння мали.

Коли отрута айві осяде на шкірі людини, то на тому місці спочатку шкіра дуже свербить, а за кілька годин виступає сильне льокальне шкірне запалення, на якому згодом постають великі водяні міхурі.

Добрим медичним піклуванням дію отрути айві можна припинити щойно за декілька днів. Без медичної опіки дія отрути продовжується навіть на кілька тижнів, а при більшій кількості отрути, її діяння може закінчитись фатальними наслідками.

Щоб могти вистерігатися "пойзон айві", треба основно зазнайомитися з виглядом тієї рослини. Знимки рослини можна знайти в ботанічних підручниках, в енциклопедіях та словниках, нпр. Вебстера.

Рослину айві можна дуже легко пізнати по тому, що вона має на кожному відгалуженні по три овальні листки, які мають товстий вигляд і блискучу поверхню, а під сподом, подібно як і било, покриті дрібними волосками. Три-листкова система є настільки характеристична для отрути айві, що серед американців повстало таке прислів'я: "Leaves three let it be," це значить: три листки оминай.

Цвіт тієї рослини є зеленкуватий. На ній ростуть білі ягоди. Отрута айві дуже скоро розвивається на соняшному світлі, бо її отруйний головний складник — т. зв. олій урушіолю, є ненасичений і щойно на соняшному світлі скоро окисає.

Отже, коли хтось діткнеться рослини айві, або коли інші предмети перенесуть її отруту на шкіру, то насамперед треба місце з отрутою захоронити від сонця, потім якнайскоріше дане місце й руку докладно вимити 2%-овим розчином лугу або соли, а опісля водою, (можна й милом і теплою водою, навіть 5 до 6 разів, але не слід мити дразнячим предметом) при чому треба дуже вважати, щоб отруту не перенести руками на інше місце. Опісля треба старанно промите місце насмарувати т. зв. "лошин", який має 4% гидрованого цирконія окситу й 1% фенильтольоксаміну, що можна набути в кожній аптеці. Після таких заходів отруту айві можна цілком певно вилікувати самому, без лікаря.

Далеко тяжче велікувати отруту, коли вона попадеться з необмитими овочами до нашого шлунка чи до усної ями. Городина й овочі тоді набираються отрути айві, коли близько неї ростуть, коли на них осідає пил або коли вони спадають серед неї.

У зв'язку з тим кожна людина повинна виробити собі незмінний звичай — основно обмивати овочі й городину перед її уживанням. Це автоматично буде мати ще той додатній вислід, що людина забезпечиться перед різними бактеріями та отрутними хемікаліями, яких уживається до обприскування городини й овочевих дерев перед комахами.

Коли в когось на городі чи на полі росте отруйна айві, то її можна знищити сірчаною чи т. зв. сульфатною кислотою. Тою кислотою треба докладно й уважно піділляти корінь рослини. Через спалення або виривання отрути айві знищити не можна. Найновіші досліди виявили, що отруту айві можна також знищити через обприскування її "амізолем", одначе цей хемікалій є значно дорожчий, як сульфатна кислота.

Є ще два інші роди рослин отрут, а саме отрута "овк" і "сума", але їх рідко можна зустріти. Лікування від усіх трьох майже однакове.

ПОПРАВКА

Комітет Культурного Осередку: Перший ряд з ліва на право: Уляна Криворучко — голова, о. М. Скрумеда, Тамара Дутка — голова Відділу ім. Л. Українки, добр. Скрумеда. Дорадниками були о. Михайло і добр. О. Оля Скрумеда. Другий ряд: Марія Погорецька, Дарія Бродгед, Анна Кіт, Галя Липка, Галя Лазарович.

* * *

В числі з квітня на стор. 25 в дописі "Відкриття і посвячення" просимо поправити "з нагоди 1000-ліття Хрещення", в складі комітету — Ліда Стриковська — замість Триковська і на світлині четверта в першому ряді добр. О. Скрумеда.

НАШИМ ДІТЯМ

КРИЛА

Блискавиці освітлювали дорогу громам, щоб ті бачили, в яке дерево цілитись. На високій сосні сидів вітер. Вдарив грім, розколов сосну і поранив вітра. Як почав завивати з болю він, то Дмитрик не витримав. Вистрибнув босоніж на ґанок, з ґанку на подвір'я і приволік пораненого вітра до хати.

— Дякую тобі, хлопчику, — ледве шелестів вітер, — перев'яжи мені рану.

Дмитрик одшмагав рукав своєї сорочки, перев'язав вітрові одну рану. Відірвав другий — і другу рану перев'язав. Цебеніла кров, намочила білі рукави.

Вітер подякував хлопцеві, погладив його білу голівку і зник за дверима.

...У Дмитрика виросли голубі крила. Ніхто не бачив їх. Сам Дмитрик теж не знав, що вони у нього є, бо навіть коли лягав спати, вони йому зовсім не заважали.

...Одного разу захворіла мама. Дмитрик побіг за лікарем, потім в аптеку, відтак наносив до хати дров, води. І все це робив так швидко, що мама сказала:

— Ти, Дмитрику, як на крила літаєш. Перепочинь трохи, бо з ніг упадеш.

Та Дмитрик зовсім не втомився. Він міг зробити ще тисячу робіт, щоб тільки видужала мама. Але хвороба її не минала. Подвір'ям крутився березень. То підморгне сонцеві, то знову нахмуриться.

— Синку, — шепотіла мати, — як прийде весна, то принесеш мені пролісків...

Дмитрик не міг дочекатися весни. І раптом пригадав, що за Кам'яною горою на Збочі вже мусять бути проліски, бо весна приходить туди найшвидше. І побіг за весняними квітами. Полетів.

У хаті в маминих руках проліски заспівали тонесенькими голосочками:

— А вже весна, а вже красна...

Мама так зраділа, що хвороба мусила покинути хату. Бо хвороби радісних людей не тримаються. Березень під вікнами теж замугикав пісеньку. Земля її підхопила й собі:

— А вже весна, а вже красна...

...Дмитрикові крила голубіють, тому їх ніхто не бачить. І не треба. Крила — не голова. Безголових здалеку видно.

Але якщо чиясь мати, коли пратиме білизну, побачить сорочку з обдертими рукавами, то не мусить думати, що в її дитини вже виросли крила.

Крила ростуть помаленьку. Не раз й останню сорочку треба віддати, щоб стати таким, як наш Дмитрик.

Оксана Сенатович

Мал. І. Лисенко

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

Вітер віє-повіває,
По полю гуляє.
На могилі кобзар сидить
Та на кобзі грає.
Кругом його степ, як море
Широке, синіє;
За могилою могила,
А там, — тільки мріє.
Сивий ус, стару чуприну
Вітер розвіває;
То приляже та послуха,
Як кобзар співає.

СВЯТО ЧЛЕНСТВА

ЙОРКТОН, САСК.

Закінчилася Свята Літургія, блиснуло світло около сотні свічок у руках, на вхрест стоячих членок Союзу Українок, відділу ім. Олени Пчілки в Йорктоні, Саск. Отець прот. П. Гнатів з церковним хором під управою пана Василя Ґреґорія відправили панахиду у пам'ять членок, які відійшли у вічність, закінчуючи смутно із глибокою пошаною — "Вічна ім пам'ять".

День, неділя. Місяць березень, дня 5-го в Українській Прав. Церкві Св. Преображення у Йорктоні, розпочалось Свято Членства.

У годині 2-гій по полудні продовжалась програма у приємно удекорованій Українській Прав. Авдиторії. Програмою керувала наша бувша провінційна голова, а тепер, освітно-культурна референтка нашого відділу, пані Катерина Волощук. За прекрасно прибраним головним столом сиділи наші заслуженні членки, нововписані членки, достойна гостя бесідниця, голова Централі Союзу Українок Канади пані Катруся Шолтер, наш парох о. прот. П. Гнатів і добродійка Марія, голова нашого відділу, п. Анна Фенюк, бувша гол. відділу п. Анна Кучерява, різні представники організацій, та нашої громади, й інші учасниці програми. На сцені пишався урочисто удекорований портрет нашої патронки, Олени Пчілки та прапор нашого відділу.

Ця фотографія взята під час Свята Членства, 5-го березня, 1989 р. при відділу С.У.К. ім. О. Пчілки в Йорктоні, Саск. Зліва направо: гол. відділу п-і Анна Фенюк, гол. Централі п-і Катруся Шолтер, ново-вписані членки — Василина Кірстюк, Еленорія Дорош, Даруся Воронюк-Провончей.

Ця фотографія взята під час Свята Членства, 5-го березня, 1989 року, при відділі С.У.К. ім. О. Пчілки в Йорктоні, Саск. Зліва направо: голова відділу п-і Анна Фенюк, 50-літ постійного Членства п-і Докія Гринків, гол. Централі п-і Катруся Шолтер, 25-літ постійного членства пані Левіна Вінтоник.

Перше ушановано наших членок 50 річної постійної приналежности до С.У.К., а се-пані Докія Гриньків і пані Катерина Курулюк. Їх визначну та обширну працю та життєписи прочитала П. Семенюк, тоді попросила пані Шолтер, щоб вручила їм грамоти. Пані Д. Гриньків висловила зворушливу подяку за таку глибоку пошану і високу оцінку їхньої праці. Дальше Параскевія Семенюк прочитала життєпис нашої членки 25-річної постійної приналежности, пані Левіни Вінтоник. Пані К. Шолтер вручила ій грамоту. Пані Вінтоник щиро дякувала заявивши свою пошану і любов Союзові з приналежности де до цього часу багато скористала.

Наших нових членок було чотири. Даруся Воронюк-Провончей, Еленорія Дорош, Докія Дутка і Василина Кірстюк. Їх провітали і дали їх життєпис п. Анна Гудима, п. Леся Джарман і п. Наталка Гишка. Приречення ново-вписаних членок перевила голова нашого відділу п. Анна Фенюк. Подяку від нововписаних членок прекрасно зложила пані Даруся Воронюк Провончей. Всі присутні ґратулювали оплесками нашим заслуженим і

ВІДДІЛ ІМ. Л. УКРАЇНКИ

СТ. КЕТЕРИНС, ОНТ.

Річні збори відбулися в неділю 11-го грудня 1988 р. в парафіяльній залі. Перед зборами зробили знимку усіх присутніх членок. Молитвою, яку провів настоятель о. Григорій Мельник і вшануванням однохвилинною мовчанкою відійшовших членок. Зборами провадила голова відділу Марія Макаренко, яка дала звіт праці.

В цей Ювілейний рік було багато проробленої праці. Протягом року влаштували всі традиційні обіди, а також відбували культурно-освітні імпрези, свято Т. Г. Шевченка, свято героїнь. Мали бенкет для вівтарних прислужників разом з відділом Ордену св. Андрея, та бенкет присвячений 1000-літтю Хрещення України в святу Православну віру.

Випродаж великоднього печива та "Open House" — базар. Наші проєкти на цей день Ювілейний Рік увінчалися успіхами, а це перше вишиваний баль з нагородами за гарне вишивані одяги. Друге — закуплено позолочені металеві хоругви до нашого храму вартістю 5.000.00 дол. Третє — відновлення залі і куплено нові вертикальні віконниці "блайндс". Підчас світового святкування 1000-ліття наші членки помагали на оселі Київ. Вислали пачки, з одежою до Бразилії на адресу православних людей. Висилали делегаток на зізди. Відсвяткували 40-ліття заснування відділу СУК разом з 25-літтям посвячення нашого храму.

ново-вписаним членкам.

Панна Марія Волощук, рекордова секр. відчитала імена і тих членок, що мають постійну приналежність 30, 35, 40, 45 років склавши їм ґратуляції.

Тоді пані Олеся Піць представила всім нашу гостю-доповідачку, пані Катрусю Шолтер, прочитуючи обширний життєпис її здібностей. Пані Катруся Шолтер є бесідниця високої здібности і приємности. Її промова була зрозуміла всім і якраз надалася до наших питань та обставин. Говорила на три питання. Хто ми? Що ми? І де прямуємо? Обширно обговорювала і питання а також і про українську жінку, її ролю, її обов'язки у давнині і тепер. Присутні з глибоким зацікавленням пильно слухала кожне її слово, а на закінчення нагородили її гучними оплесками. Пані Леся Джарман, у імени нашого відділу і всіх присутніх зложила достійній гості належну подяку і попросила голову нашого відділу, п. Анну Фенюк, щоб вручила її дарунок, на пам'ятку Йорктону і коверточку подяки.

Господиня, пані Катерина Волощук тепер представила музикальну частину програми, коли жіночий хор, у прекрасних вишитих блюзках і чорних спідничках, дуже мило та мелодійно відспівали у три голоси, "Тихо над річкою", "Ой сад виноград" і"Через балку" під дириґентурою пана Василя Ґреґорія.

Кінцеве слово та належні подяки склала наша бувша голова, пані Анна Кучерява. Наш урочистий День Членства закінчено піснею "Де згода в родині" і молитвою яку провів о. прот. Гнатів. Всіх гостий, відділ частував кавою та смачною перекускою. На пресовий фонд журнала "Промінь" зібрано $300.00. Розіграв ку, на один рік передплати журнала виграла пані Ґеня Копек.

членка Культ-Освітнього Ком.

БЛ. П. АНДРІЯ СТОКАЛКО

У першу річницю упокоєння нашого дорогого сина Андрія Стокалко, який упокоївся 27 травня 1989 року на 55-тім році свого життя замість квітів на його могилу складаю $40.00 на журнал "Промінь".

Замовкла гітара, вже ніхто не грає, бо вже нашого Андрія між нами немає. Замовкла гітара і співу не чути, а ми тебе, любий сину не можемо забути. Прощай любий сину, ми тебе не забудемо і не тамтому світі, ми знов разом будем.

Пилип і Марія Стокалко
з родиною
Вистків, Саск.

Цього року СУК, ТУС, СУМК були господарями 48-го з'їзду східньої Канади СУС. Відвідуємо хворих по лікарнях. За нашу працю в цей Ювілейний Рік Блаженніший Митрополит Василій нагородив наш відділ Митрополичою Ювілейною Грамотою. Також отримали грамоту від консисторії як фундатор фонду св. Володимира, за наш дар 1000.00 дол.

Під час зборів зібрано гроші на допомогу землетрусу у Вірменії — 200.00 дол.

Прихід за 1988 рік $15.358.00
Передано на церкву .. $12.000.00
Бюджет до централі $300.00
Музей в Саскатуні $300.00

Після звітів управи відділу і уділення абсолюторії, Номінаційна Комісія подає листу управи на 1989 рік, яка була прийнята одноголосно. Голова — Марія Макаренко, І-ша заст. — Надія Кушнірук, 2-га заст. — Павліна Захарчинська, рек. сек. — Тетяна Дем'яненко, касирка — Олена Головаш, фін. сек. — Віра Тарас, Контр. Комісія: Олена Воробек, Валя Тимощук, Надя Чорненька.

Представниці до СУМК:

Добр. Б. Мельник, Лариса Федь, Телеф. Ком: Наталя Авраменко, С. Гриньків, Оля Воробек, А. Максимишин.

Відвідування хворих:

Наталя Поліщук, Наталя Авраменко

Голова Марія Макаренко

ПОКЛІН ЛЕСІ УКРАЇНЦІ

Лютий місяць — час, коли наш відділ Союзу Українок у Гамільтоні згадує Лесю Українку, ім'ям якої він називається.

Вже увійшло в традицію, відбувати такі свята в неділю, зараз по Службі Божій, щоб дати нагоду старшим віком взяти участь.

Неділя 26-го лютого — панахида — відправляє о. М. Шкрумеда, хилиться прапор в руках голови відділу Тамари Дудки під звуки "вічна пам'ять"...

Потім сходимо всі до залі на перекуску й святочну програму, яку відкриває голова. Т. Дудка із вступним словом культ-освітньої референтки Варвари Логин. Доповідає поетеса Віра Ворскло — цікаво, плинно, без жодних записок. Перед нами встає постать невсипущої культурно-громадської діячки — Лесиної Матері, малюється високо-культурна родинна атмосфера, в якій виростає Леся Українка. Проходить аналіз Лесиного короткого, насиченого працею й стражданнями життя, її надзвичайно сильних драм.

Під керівництвом Орисі Сушко і фортепіяновім супроводі Оксани Сушко, виступає, в своїх волошкових костюмах, жіночий хор відділу. Хор навіває на присутніх сумовитий настрій, виконуючи чотири пісні: "Ой здається не журюся", "Гетьте думи", "Ой не зникли золотії терни" на слова Лесі Українки й "Пісня про журавлі".

З мікрофону звучать Лесині слова... це союзанки: Галя Олексюк, Ліна Смирнів, Тамара Бугай, Таня Шкребляк, Анна Кіт, Надія Пенюк і Ольга Кульчицька — читають її вірші.

Заступниця голови — Галя Лазарович — закінчує свято словом подяки.

Дарія

ВШАНУВАННЯ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА І ЛЕСІ УКРАЇНКИ

ДАВФИН, МАНІТОБА

В неділю 12-го березня 1989 р. після Служби Божої, митр. прот. Є. Труфин відправив панахиду за славних наших поетів. Підчас панахиди голова відділу ім. Лесі Українки Марія Тузик тримала прапор Союзу Українок Канади, а від Товариства Українців Самостійників Йосиф Ситник. Члени і громадяни тримали світло

О год. 2-гій пополудні в Українській Православній Авдиторії відбулася концертова програма. Залю авдиторії вщерть заповнили громадяни і гості. Хор під орудою дириґентки Галини Лазарук Гендерсон відспівав "Заповіт". (Це був хор Української Православної Церкви Св. Юрія в Давфині). Вступне слово дуже влучно висловила голова відділу Союзу Українок Марія Тузик. Вона привітала всіх зібраних та подякувала за чисельну участь.

Продовжувала програму керівник Марія Білоус, як слідує: Хор відспівав "Думи мої" — соліст був Василь Ганчарик, а пояснення до пісні дала Ірина Талпаш. Слідувала пісня "На високій дуже кручі" з поясненням Анни Козак. Відтак продеклямувала — "Хатина" Анастасія Дроздович. Пісню "Нащо мені чорні брови" виконав жіночий хор з поясненням Йозифини Гаврилюк. Поему "Іван Підкова" відчитала Анєля Івусяк. Анна Козак виступала, як солістка відспівала пісню "Журавлі". Реферат про Тараса Грогоровича Шевченка у 175-у річницю з дня його народження дуже гарно передала Маріянна Руда — учителька державної двомовної (англійсько-української) школи Смит Джексон в Давфині.

Друга частина програми була присвячена Лесі Українці. Ця частина почалася рефератом, який приготовила Марія Андрейчук. Реферат був відмінний тим, що включав пісні, і рецитації. В першій точці виступала Галина Лазарук Гендерсон, вона відспівала сольо "Нічка тиха і темна була" — Кендис Юрій деклямувала "Ні долі ні волі у мені нема". Вдтак учні двомовної школи Смит Джексон — 4-5 і 6 кляси виконали дві пісні "Слава, слава Кобзареві" і "Думи мої" дириґувала учителька згаданої школи Оксана Шарабурак, на піяно пригривала учителька музики Марлин Олексюк. Було дуже приємно почути спів молоденьких учнів, які вивчають українську мову, їхня дикція була дуже добра. Поему Лесі Українки "Давня весна" відчитала Михалина Підлипна. Жіночий хор виконав "Через балку летить галка". Колискова (слова Лесі Українки) відограла на піяно учителька музики Марлин Олексюк. Поему "Хвилини" відчитала Анна Мазур, з "Слово, моя, ти єдиная зброє" — Марія Ґорчинська. Дуже ефектовно пройшла ця частина програми завдяки комітету. Взагалі обидві частини програми присутні сприймали з великим вдоволенням.

Додатково була ще одна точка, а саме: вручення грамоти членці нашого відділу Теклі Шовдрі за її 25-літ. в С.У.К. Голова відділу Марія Тузик вручила пані Теклі грамоту, а бувша голова Марґарета Маюк, вручила корсаж. Кінцеве слово висловив митр. прот. Є. Труфин. Отець сердечно подякував комітетові, всім, що взяли участь в програмі, директорці Анастасії Шевчук (Nell) Смит Джексон школи за визичення портретів і малюнків з життя Тараса Шевченка, які прислані до згаданої школи з департаменту Освіти. В кінці цього святкового концерту відспівано "Ще не вмерла Україна" і гимн С.У.К. "За нами, сестри". Була подана смачна перекуска і чай Присутні в часі перекуски мали нагоду оглянути чудову виставу малюнків і портрети Тараса Шевченка. Всі були захоплені виставою та ставили різні питання.

Марія Білоус — реф. журнала

ВШАНОВАННЯ ДОВГОЛІТНІХ ЧЛЕНОК

В середу 5-го квітня 1989 р., відділ Марії Маркович в Канора, Саск., влаштував річний членський чай і з відповідною програмою. Кожного року весь прихід з цього чаю йде на журнал "Промінь".

Вечерок почався молитвою та відспіванням "Вічна память" за померших членок. Відспівано гимн Союзу Українок Канади, Голова членського комітету, Оля Завісляк, господиня програми, покликала голову відділу, Ольгу Ойстрик до привіту. Пані Ойстрик тепло привітала всіх присутніх, висловила спеціяльне признання довголітнім членкам, котрі сиділи при головнім столі.

Оля Завісляк представила та розповіла про довголітню приналежність пані Марії Гребенюк за 55 літ. Вшановано Марію почесним членством і вручено ій почесну грамоту від Централі Союзу Українок Канади.

Олена Козоріз представила Дарію Ортинську та розповіла про її довголітню працю в Союзі впродовж 50-ти літ. Вшановано її врученям 50-літною грамотою. Марія Гребенюк і Дарія Ортиська прийняли грамоти в їх честь з великою радістю і висловили подяку за те відділові і комітетові членства.

Вшановано також Катерину Сушельнитську за 35 літ членства і Галину Войчук за 25 літ членства.

Представлено було членок, котрі тепер є членками 20, 15 та 10 років.

Вечерок заверешений був спеціяльною точкою висвітленням надзвичайно гарним фільмом із святкування 1000-ліття в Гамільтоні.

Смачна перекуска і чай подані на закінчення.

Оля Ойстрик — голова відділу
Оля Завісляк — голова членства

———————

ВІДДІЛ ІМ. ГАНКИ РОМАНЧИЧ

САСКАТУН. САСК.

Річні збори відділу відбулися в понеділок, 29-го цічня, 1988 р. в присутності 42-дві членок. Голова відділу, пані Леся Фотій, відкрила збори і попросила до молитви членів. За цим слідував спів "Вічная пам'ять" — вшановано пам'ять покійних членок.

Збори перепровадила голова п. Леся Фотій, секретарювала Ґлорія Зип. Після прочитання й одобрення минулорічного протокола, приступлено до звітів.

Голова п. Леся, подякувала зарядові та комітетом за їхню співпрацю та всім членкам за успіхи у відділі. На протязі року відбулось 9 місячних зборів і 10 засідань екзекутиви. У минулому році голова учащала на різні збори, включаючи збори управи громади Всіх Святих та була присутня на різних засіданнях комітетів. Повідомила відділ, що в цьому році прибуло 5 переходових та 7 нових членок. За старанням отця, вчителів п. Є. Воджігівської, число студентів української школи при громаді зросло.

При відділі працює велике число жінок, які виконують працю в громаді й поза громадою. Голова згадувала працю цих членок та всім висловила щиру сердечну подяку.

Звіти заряду та комітетів: Оксана Ковальська — перша заст. голови — брала участь у всіх зборах відділу. У присутности голови керувала зборами — і заступала голову де була потреба. Учащала на збори оселі Зелений Гай.

Друга заст. голови Павліна Никіфорук відповідала за чистоту в авдиторії й в потреби скликала членів до чищення а також відвідувала членів у лікарнях.

Підприємства влаштовані відділом впродовж року: 1) Йорданська Свята Вечеря, 2) перекуска на "Ніч визнаня цінности" наших сеньйорів при резиденції Іларіона. 3) Збірковий щорічний бенкет громади за допомогою відділу Союзу Українок. 4) Пущення в листоді, 5) Соціяльний вечір — подяка працівникам на протязі року. 6) З похоронні обіди. 7) Спільне Свячене у Провідну неділю. 8) Обід на св. Миколая. Свято Книжки, маємо "пат лак" на Шевченківський концерт. 9) Випікаємо до продажу великодні печива. 10) Різдвяний та Великодний чай, 11) Два інші парафіяльні обіди. 12) Приготовляємо вареники, голубці та іншу їжу на наш "фолк фест" та "Exhibition Boath"

Рекорд. секретарка Глорія Зип, кореспон. сек. Л. Макаренко. Зарекордовано 9 м. зборів, 10 засідань єкзек. і річні збори. На зборах прочитувано обіжники Централі та Пров. Екзекутиви, музею, листи, картки, подяки.

Звіт касирки Оксани Тимаруської — Прибутки за 1988 рік — 44.058.00, видатки 44.886.00, в касі осталось 5.000.00.

Головні пожертви відділу:

Громад Всіх святих	10.000.00
Фонд св. Володимира	500.00
Інститут П. Могили	200.00
Літні курси при Інституті	100.00
Стихарі вівтарних хлопців	600.00
Потреби садочка і печив	100.00
Провінційна конференція	300.00
Вітраж св. Ольги до церкви	400.00
Промінь — (включно з передплатами	1500.00
Стипенд. фонд	100.00
Недільна школа	200.00
Посилка до Польщі	100.00

СУМК — старший відділ — Глорія Зип, Мартин Зип і добр. Л. Макаренко — дорадники Сходини відбувалися два рази в місяць в неділю після Служби Божої. Сумківці брали участь у Шевченківському, Св. Миколаєвську, Святі Книжки концертах. Їздили на curling Bonspeil до Йорктону. Приготовили релігійний семінар при громаді, зорганізували Bouling Tournament для громади з вечерою. Колядували на громаду Всіх Святих, їздили на Пров. Зїзд до Норт Бетлефорд, Саск.

Молодший відділ СУМК — дорадники: Целіна Качковська, добр. Лариса Макаренко, Галя Сулятицька та М. Маковська. Сумківці мали різноманітну

програму. Було влаштовано доповіді, писання писанок, співу, вишивання, продавали квіти в День Мами, о. настоятель давав ім реліґійні кляси.

Музейна фундація — К. Дрозда робила заклики на цей фонд і зайнялась продажем розігравкових книжечок. Музейних білетів продали на $1.900.00. Промінь — референт — Марія Гумен. За рік вислала $1.500.00 на передплати членкам а $150.00 пожертва.

Почесні членки відділу

К. Кліш, А. Дорош, А Ціпивник, П. Остапович, О. Масник, А. Гриців, С. Михасів.

Управа відділу на 1989 р. Голова — Оксана Ковальська, уступ. голова — Леся Фотій, заст. голови — Савеля Бойчук, друга заст. — Е. Воджегівська, рекор. секр. — Ґлорія Зип, корес. секр. — Лариса Макаренко, касирка — Оксана Тиморуська. Контрольна комісія — Марія Кінащук, Е. Воджегівська, Кароля Дрозда.

Референтки: Журнала "Промінь" — Марія Гумен, музейна фундація — К. Дрозда, архіву — Ірена Юрощак, культосвіта — Л. Николайчук, Ю. Талпаш, Листи, картки — Марія Кінащук, Українська школа — Шарон Семещук, Двомовна школа — Целіна Качковська, садочків — Оксана Ковальська, Молодший відділ СУМК — Ц. Качковська, Галя Сулятицька, добр. Лариса Макаренко, Старший СУМК — Мартин і Глорія Зип та добр. Лариса Макаренко.

Марія Гумен, референт

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

ДАВФИН, МАН.

59-ті річні збори відділу відбулися в середу 30-го листопада 1988 р. 1:30 по полудні в залі Української Православної Авдиторії. Голова Марія Тузик відкрила збори. Митр. прот. Є. Труфин показав молитву, хвилиною мовчанки вшановано покійних членкинь, яким відспівано "Вічная память".. Рішено одноголосно, щоб голова провадила зборами. На секретарку вибрано Марію Андрейчук. Вона відчитала протокол річних зборів з 1987 р. Відділ відбув 8 місячних і піврічні збори. Слідували звіти управи. Касирка Оля Кізь повідомила, що при кінці 1987 р. в касі осталося $1,856.92 — прихід за рік — 12,555.73 — розхід 10,981.42 в касі осталося $3,431.23. в ощадній касі є $288,28.

Корес. секретарка Розалія Грицай звітувала, що на протязі року відписала 10 листів, виповнила анкету до Централі Союзу Українок Канади, одержала 6-ть карток подяки від членкинь за квіти. Діяльність відділу представила Емілія Ганчарик, як слідує: Січня 13-го влаштовано святочну вечерію для хворих в Персонал Кер Гом. Вшанували програмою роковини поетеси Лесі Українки. Відзначили почесним членством Юстину Симчич. Взяли участь в концерті Тараса Шевченка. Відбули базар, продаж великодного печива і чайне прийняття. Взяли участь в чайнім прийнятті в Персонал Кер Гом. Відвідали хворих в старечому домі Св. Павла з перекускою і програмою. Взяли участь в церковнім празнику Св. Юрія Переможця. Перед піврічними зборами, членкині приготували смачну вечерю (пот лак). В червні відбули успішний окружний зїзд Ман. Пров. Екзекутиви Союзу Українок Канади. Приємно нам було гостити голову Екзек. пані Павліну Іґнаш, членок управи, делеґаток і пань, що нам представили 3-ту дію "За нами, сестри". Помагаємо в часі Українського фестивалю. Членкині належуть до фестивального і церковного хорів. Відзначили Свято Книжки після зборів в жовтні.

14-го грудня 1988 р. членки мали вечерю в ресторані Товерс Готелі, після вечері відбулися місячні збори. Відвідуємо хворих в шпиталі і Персонал Кер Гом. Відбули продаж печива два рази в склепі (мал). Членство: у відділі є 61 — членок, досі 22-ві відзначені за 25-літ. 3 за 50 літ. Маємо 10 почесних членок. Журнал "Промінь" передплачує 48 членок.

Після всіх звітів, членка контрольної комісії Михайлина Підлипна внесла вотум довіря уступаючиму зарядові. Вкінці Марія Тузик, що вже четвертий рік є головою нашого відділу висловила подяку членкам управи і комітетам та загально всім членкам за кооперацію, за пророблену працю та побажала, щоби дальше в згоді працювати для організації і церкви.

Після вислову голови було ще кілька нових справ, одна з них то пожертви. Рішено пожертвувати:

На фундацію Союзу Українців Самостійників	$1,000.00
Архів-Музей ім. Архипрес. С.В. Савчука	$1,000.00
Колеґію Св. Андрея	$500.00
Журнал "Промінь"	$500.00
Село Україна	$1,000.00
Будову старечого дому	$1,000.00
Вишиття обрусів для церкви Св. Юрія в Давфині	$600.00
Українську Православну Авдиторію	$300.00
Український Голос	$250.00
Бібліотеку міста Давфину	$150.00

Заряд на 1989 рік остався той самий, що був 1988 року.

Марія Білоус реф. "Променя"

ВІДДІЛ О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

ШІГО САСК.

Річні збори відділу відбулися в Мійській залі грудня 4/88. Перед зборами відбулася членська вечеря в Babas Cafe. Присутних було 15.

Збори відкрила К. Рудей, попросила отця Парафенюка провести молитву і хвилину мовчанку вшанувати покійних членок, одна з них Василина Стадник 91, котра упокоїлася сего року. Вічна їм память.

К. Рудей привітала Отця Парфенюка і членок що прибули на вечерю і на річні збори. Секр. А. Парнета

БЛ П. АННА КОКОЛЬСЬКА

Упокоїлась в суботу 28-го січня, 1989 р. в Давфинському загальному шпиталі, проживши 85 років свого трудолюбивого життя.

Анна Кокольська народилася 25 квітня, 1903 р. в Мінк Ревер, Етелбертського муніціпалу, дочка Якова Дитка і Магдалени Юлишин. Учащала до початкової школи в Зоря, Ман. Виростала при батьках і допомагала в господарці.

1919 р. вийшла заміж за Павла Кокольського в Сифтон, Ман. Молоде подружжя почали господарувати в околиці Сифтон, пізніше у Венлав, Ман. 1958 р. виїхали до Давфину на відпочинок. Тут включилася в членство в громаді Св. Юрія Переможця, Авдиторії, та членство у Відділі Лесі Українки Союзу Українок Канади. Виконувала свої обов'язки ретельно, де тільки заходила потреба.

Батьки її Яків і Маґдалина вже покійні; син Василь упокоївся в 1984 р. зять Володимир Пресіловський в р. 1979, брати: Адам, Василь, Іван і Микола; сестри: Параскевія Клипак, і Доротея (Докія) Крупа. Всі покійні.

Залишила в глибокому смутку мужа Павла, дві дочки: Марія зам. за Петром Лащук з Вінніпеґу, і Леона зам. за Михайлом Гром в Давфин. Сина Володимира і невістку Емілю у Вінніпеґу, Невістку Джін (Євгенію) у Вінніпеґу, 8 онуків, 13 правнуків і одну пра-правнучку.

Панахида за покійну Анну була відправлена в Похоронному Заведенні Сніт — Стрільчука у вівторок 31-го січня, 1989 при великому числі вірних посестер і сусідів Покійної.

У середу 1-го лютого похоронну Відправу відслужив о. прот. Є. Труфин, при участі дяка і співаків (Федора Швець, Ф. Чайковського) в церкві Св. Юрія в Давфин. Сестриці — посестри членкині відділу ім. Лесі Українки держали світло і прапор під час Похорону, відправу як також супроводили її на цвинтар.

Труноносці були: Браєн Гром, Браєн Кокольський, Аллан Труман, Доналд Смит, Вілл Ґотіє, і Боб Геров (всі внуки Покійної — чи з подружжя).

В Авдиторії Української Православної Церкви св. Юрія відбулася тризна в пам'ять Покійної членки. Від відділу С.У.К. промовляла голова Марія Тузик. Згадала про її заслуги для Союзу та взагалі про її добродушність.

Священик від себе сказав слово співчуття Родині та присвятив пару слів на добру згадку Покійної Анни Кокольської. На кінці вшанували всі учасники Небіжку відспіванням "Вічная Пам'ять!" Нехай цих пару слів будуть її вдячністю за її добрі діла, труд для Родини, посестр, членів громади, сусідів. Нехай Господь Бог оселить Її там де всі праведні спочивають! Вічная Память!

Родина

прочитала звіт з минуло річних зборів і звіт діяльности, та були звіти референток і комітетів. Касирка М. Денесик подала такий фінансовий звіт з 1987 року: було$5.016.49, з 1988 прихід був $1.261.65, розхід $2.682.11. в касі $3,596.03.

Ми мали приємність вручити грамоти членкам за 50 і 25 літню працю в Союзі. Голова К. Рудей запросила Парфенюка вручити грамоти і сказати пару слів за їх працю. Слідуючі отримали 50-літні грамоти — К. Думанська 55 років, а Ґ. Клевчук 54 роки членства, також членкам С. Стадник 28 р., М. Березовські 27 р. А. Парнета 26 р. котрі осягнули поверх 25 р. членства в відділі. Потім заспівали їм "Многая літа".

Влаштували прийняття у свято 100-літний день народження почесної членки. Діти Анни Мороз зарядила чай своїй мамі, а це почесна членка з 61. рік. належности, до нашого відділу. Ми прилагодили вечерю для її родини і гостей, і дали маленький даруночок.

Діяльність відділу: мали 5 місячних зборів, виповнили буджет. Прилагодили похороний, поминальний і храмовий обід, вечерю після місійної відправи, найняли панахиду за померших членок на день Матері, після відправи подарувала квітку кожній присутній мамі.

На здобуття фондів. Мали 4 бінґо, продавали перекуску на Auiction Sale. Вирентовуєм посуд і перепроваджуєм осінній базар, з перекускою.

Дарували $100.00 на telemiracle, на міленіюм $500.00, на провінційний зїзд $100,00.

Стараємся, щоб було всьо потрібне начиня в кухні.

С. Стадник і Є. Дмитрів відвідали хворих і посилали картки. Приносили кошики свіжих овочів для інвалідів у дома, котрі не можуть приходити на збори.

Заряд на 1989 рік залишився той самий а се: К. Рудей голова, К. Думанська заст. голови, А. Парнета, Марія Денесик — касирка. Конт. комісія. М. Павлюк; від хворих, С. Стадник, Є. Дмитрів. Господині. В. Корпатніцька, Є. Білокрила, Г. Павлюк. В. Чоботар. Сестриці до церкви. К. Думанська, Є. Білокрила В. Чоботар.

К. Рудей голова
А. Парнета секр.

БЛ. П. РОЗАЛІЯ СТЕЧИШИН

З великим смутком і жалем прийняли вістку члени відділу Союзу Українок ім. Лесі Українки при церкві св. Пророка Іллії про відхід у вічність бл. п. Розалії Стечишин. Розалія упокоїлася 17 березня 1989 р. в власному домі в Едмонтоні на 78 році свого трудолюбивого життя.

В понеділок 20 березня в годині 7-ій вечора, в заповненій церкві о. протопр. А. Фляк і архипр.о. григорій Василів відслужили Панахиду за спокій душі покійної. Церковний хор під управою проф. С. Єременка відспівав панахиду з духовним піднесенням. Наступного дня в цій же церкві було відслужено похоронні відправи з глибоко-зворушливою проповіддю а настоятеля і архип. Григорія Василіва, що був довголітнім приятелем родини Стечишинів закінченням останнього цілування, тіло відпроваджено на цвинтар Св. Михаїла на вічній спочинок коло її мужа, пок. Івана.

По похороні відбувся поминальний обід в залі під церквою, який приготовили членкині при церкві. По обіді настоятель о. О. Фляк подякував за присутність і за молитви. Від родини промовляв шваґер Петро Павлускі і з Ту Гилс.

Народилася Розалія 30-го травня 1910 року в Мидийка, Польща в родині Вуйтик. 1929 року. Молода дівчина лишає своє улюблене гніздо і виїжджає в чужий край до своєї сестри Антонії Павлускі до Ту Гилс Альберта. Працювала в готелі в Вермілійон а відтак приїхала до Едмонтону, тут познайомилася з Іваном Стечишином і в короткім часі побралися. Ще за своїх молодих літ Розалія була щирою, ідейною українкою, цікавилась українським громадським життям, яке в той час щойно набирало сили розвитку. Вона і її покійний муж включилась в активну працю, укрраїнської Прав. Церкви в східнім Едмонтоні і так в 1957 році сповнилися їх бажання. Розалія зорганізувала відділ С.У.М.К. і спричинилася багато до його розвитку. Вона також була перша голова нашого відділу ім. Лесі Українки. Впродовж свого життя в Едмонтоні була сталим хористом в церкві Св. Іллї і Lions Seniors Choir. Розалія була скромною людиною, але відзначалася благородними-християнськими прикметами, щирістю, та доброзичливстю. Вона була вірна примірна дружина — любляча мама та бабуня. Дім її був завжди привітним і гостинним.

Покійна залишила в смутку одну доньку — Дженнет з мужом Ал (Roggiveen), внуки Дженніс і Дейв Кузьма, Джовді і Скот Смит і улюблена Джейсі, Брат Стефан Вуйтик, сестра Антонія Павлускі і сестра Ірина Мигашяк в Україні — ближчу і дальшу родину та багато приятелів. Погас вогонь, що так тепло огрівав нашу святиню, а спеціяльно тих, з якими покійна Розалія працювала та розмовляла.

Нехай милосердний Господь оселить душу покійної там, де всі праведні спочивають а память про неї залишиться в наших серцях повсякчасно.
Замість квітів на могилу посилаємо $100.00 на фонд журналу "Промінь" Вічна їй память!

За відділ — К. Малайко, реф.

ЛІТНІ КУРСИ

Літні курси Українознавства і Культурне заглиблення, "ОСВІТА" відбуватимуться при Інституті св. Івана від 2-го липня цього року. Також у той самий час будемо викладати два-тижневі курси Богословія і дитячий курс Гри на бандурі.

Курси Українознавства, за числом 10, 20, 30, є повні акредитовані в науковій системі, а курси Богословія акредитовані в Колегії св. Андрея в Вінніпезі.

Минулі успіхи ОСВІТИ і різні програми доказують, що викладання програм стоїть на високому рівні, і Інститут посвячує себе до дальшого і кращого поступу в цій, дуже корисній праці.

Очевидно, такі амбітні цілі виносять поважні кошти, і Інститут мусить бути на поготові покривати всякі недобори.

Цим листом апелюємо до Вас за фінансовою підтримкою, за що будемо глибоко вдячні.

З пошаною до Вас,

о. диякон Тарас Маковський
Директор ОСВІТИ

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Кладемо китицю весняних польових квітів у сьомі роковини упокоєння дорогої незабутньої дружини **Марії Мандзюк-Сеніцької,** люблячої нашої мамаи, яка відійшла від нас у вічність 9 липня 1982 р., складаємо у її світлу пам'ять $100.00 на фонд журнала "Промінь".

Муж Володимир Сеницький,
дочки — Соня і Дарія з родинами

———————

Кладу китицю квітів на свіжу могилу моєї дорогої кузинки **Марії Драбинястої,** яка упокоїлася 24 квітня 1989 р. в її пам'ять складаю $25.00 на журнал "Промінь". Хай з Богом спочиває. Вічна їй пам'ять.

Кузинка Марія Боднарчук — Манюк
Суррей, Б. К.

———————

Членки Відділу Союзу Українок ім. Лесі Українки в Давфин, Ман. складають $10.00 замість квітків на журнал "Промінь" у світлу пам'ять почесної членки **Анни Гавриш**, яка упокоїлася 30-го квітня 1989 р. в лікарні Брендон, Ман. проживши 90 р. Бл. п. Анна була членкинею нашого відділу 60 літ. Вічна їй пам'ять. Родина покійної висловлюємо щирі співчуття.

Марія Білоус — рефер.

———————

У світлу пам'ять нашої дорогої та любої родини, які відійшли у вічність: дорогої сестри, братової, бл. п. **Славки Богоніс** — упокоїлась 24 червня 1970 р., любої мами, тещі, бл.п. **Кароліни Когут** — упокоїлась 4 липня 1982 р. батька, тестя, бл. п. **Константина Когута** — упокоївся 12 грудня 1952 р. В їх незабутню пам'ять складаємо на нев'янучий вінок і засилаємо $30.00 дол. на журнал "Промінь". Нашим покійним дорогим — Вічна Пам'ять!.

Дочки, зяті, сестри, братови —
Таня і Петро Петранюк;
Оля і Никола Стручинські.
Тандир Бей, Онт.

У незабутню пам'ять моїх дорогих братів — **Петра, Павла і Миколи Квашуків,** складаю на нев'янучий вінок — $25.00 як дар на журнал "Промінь".

Євгенія Лехкодух
Васетна, Алта.

———————

Вже 30 років кладу пахучі квіти у пам'ять брата **Володимира Українця,** його дружини **Марусі**, сина **Юрчика** і доні **Гані,** які згинули у трагічному випадку 23 червня 1959 р. Тато Юрій Українець упокоївся 1962 р. мама Петруня упокоїлася 1969, брат Іван — 1974, а мій дорогий муж Іван 1978 — в їх світлу пам'ять засилаю $30.00 на журнал "Промінь". Вічна їм пам'ять.

Марія Доналд
Гамільтон

———————

У світлу пам'ять дорогих рідних — незабутнього мужа, батька і дідуся **Стефана Чаглея** — упокоївся 11-го лютого 1979, син **Орест** — упок. 24 червня 1939 року, батьків (родичі) **Івана і Праскевії Палилик** — упокоїлись — тато 8 травня 1959, мама 28 лютого 1969, батьків (родичі) — **Томи і Вероніі Чаглей** — тато 8 червня 1979, мама 29 квітня 1979, братова **Марія Палилик** упок. 13 червня 1981 — замість квітів складаємо в їх світлу пам'ять 60.00 дол. на "Промінь". Вічна їм пам'ять.

Дружина, дочка, невістка Юлія Чаглей
діти, внуки і правнуки, — Едмонтон

———————

Кладу нев'янучий вінок на могилу мого дорогого мужа Петра Маєвського, у восьму річницю Його упокоєння. Відійшов від нас у вічність 13-го липня 1981 року.

Нехай Господь Бог оселить душу покійного в царстві небеснім.

Вічна Йому пам'ять!

У Його світлу пам'ять складаю $35.00 на журнал "Промінь".

Вдова по Покійному
Зіна Маєвська з синами.

Для наших господинь

КРУХКІ ТІСТОЧКА

1 горнятко масла
пів горнятка овочевого цукру (фрут сюґар) або дві третіх горнятка жовтого цукру
1 жовток
1½ горнят пересіяної муки

Змякшити масло й утерти на вільну сметанкову масу. Додати цукор і разом утирати до білої пухкости. Додати жовток і вимішати разом. Муку пересіяти, відмірити і додавати по трошки вимішуючи добре. Вимісити тісто докладно.

Тісто можна розтачати на стільниці й викраювати формою. Якщо тісто дуже вільне, то відставити в зимне місце на короткий час, щоб трохи стужіло. коли не бажається його розтачувати, то брати маленькі кавальчики тіста величини малого волоського горіха уформити галки і складати з рідка на блясі. Притиснути кожну галку дном шклянки вмоченій в цукор.

Пекти в вільній температурі (300 ступенів) 35 хвилин, або аж зарумянитьсяся.

———————

МАСА ДО ХОЛОДНОГО МЯСА

Розвести 2 ложки муштарди з водою, щоб була така як густа сметана. До цього додати пів горнятка густо вбитої сметанки (гвипінґ крім). Вимішати. Додати солі і паприки. Добре захолодити. Подавати з холодним м'ясом або ковбасою.

———————

КАПУСНЯК

2 ф квашеної капусти
1 ф свинини — реберця
3 платки солонини — бекону
1 цибуля
1 ложка борошна
6 горняток води
лавровий листок
сіль і перець до смаку

Капусту сполокати, щоб не була за квасна, залляти окропом, додати м'ясо і варити одну годину. Солонину покроїти на дрібну кісточку, підсмажити, додаючи дрібно посічену цибулю і смажити на ясну краску. Додати борошна і заправити тим капусняк, нехай покипить около 5 хвилин. Можна додати м'яса з відвару, покраєне в дрібні кусники.

CHICKEN AND HAM ROLL—UPS

3 whole chicken breasts, split, skinned and boned (about 1-½ boneless)
6 slices (about 6 oz.) boiled ham
2 Tbs. butter
1 can Campbell's Cream of Chicken Soup
¼ cup Chablis or other dry white wine

Place chicken between 2 sheets of waxed paper; flatten with flat side of knife. Top each with slice of ham. Roll up; secure with toothpicks. In skillet, brown roll-ups in butter. Stir in soup and wine. Cover; cook over low heat for 20 minutes or until done. Stir occasionally. Serve with asparagus and lemon slices of desired.

———————

KOBASSA CHOWDER

2 cans (16 oz each) pork and beans in tomato sauce
4 cups water
1 can (16 oz) whole tomatoes
1/2 cup chopped onion
1/2 cup chopped celery
1/2 tspn chili powder
1/4 tspn salt
1 cup sliced kobassa

In a large saucepan, combine pork and beans, water, tomatoes, onion, celery, chili powder and salt. Bring to a boil, reduce heat and simmer partially covered for 30 minutes. Add kobassa and continue simmering 15 minutes or until sausage is heated through. Makes 8 cups.

———————

STIR-FRIED BROCCOLI

2 Tbs. Mazola corn oil
1 1b. broccoli — cut in flowerettes — stems sliced
1-1/4 cups sliced mushrooms
1 clove garlic — minced
1/4 tspn dried thyme leaves
1/4 tspn pepper

In large skillet heat corn oil over medium-high heat. Add remaining ingredients. Stir fry 5 to 8 min. or until tender-crisp. Makes 4 servings.

ЗАПРАВЛЕНИЙ ХРІН

½ горнятка свіжого, тертого хрону
½ горнятка густої сметани (солодкої або підкислої)
1 ложка цукру
1 ложка оцту

Змішати все разом, накрити щільно і перетримувати в холоді. Подавати на свято до шинки.

Щойно вийшла з друку
нова книжка

"Від розстріляного до замученого відродження"

авторка *Уляна Пелех*

Ця книжка, хоч і присвячена українській молоді, буде захоплювати кожного читача, особливо тих, що цікавляться культурним життям українського народу в Україні — його літературою.

Тут читач знайде біографічні розповіді про так званих дисидентів-шестидесятників: Василя Стуса, Євгена Сверстюка, Івана Світличного, Святослава Караванського, Миколу Руденка та інших, які зазнавали за своє вільне слово, за свою творчу працю в літературі засудів, арештів, заслань, які понесли свою молодість на страждання за свободу слова і свободу свого народу. В книжці вміщено частини їхніх творів.

Книжка ілюстрована світлинами поетів, має 266 сторінок друку на доброму папері в білій полотняній оправі.

Ціна книжки 20.00 долярів з оплатою пересилки.

Замовлення посилати на адресу:

Ukrainian Voice Bookstore
Box 3629, Station "B"
Winnipeg, MB Canada
R2W 3R4

У восьмі роковини упокоєня мого незабутнього мужа старшини У.Г.Армії **Осипа Кваса,** що упокоївся 11 вересня 1981 року, у світлу пам'ять покійного засилаю замість квітів 25.00 на пресовий фонд журнала "Промінь".

Остаюсь з повною пошаною.

Марія Квас з Родиною
Торонто

У незабутню пам'ять нашого дорогого сина, брата і внука, бл. п. **Ґері Старчука** у четверту річницю відходу у вічність — 18-го травня 1985 р. на 18-тім році його життя, засилаємо як нев'янучий вінок $25.00 на "Промінь".

Хай пам'ять про покійного буде завжди з нами.

Родичі: Леся і Дмитро; брати: Браєн і Лорин Старчук; дідо і баба Євгенія і Іван, Лехкодух.

Васетка, Альберта

НАДІСЛАНІ КНИЖКИ

Митрополит Іларіон — Етимологічно-семантичний словник української мови, Інститут Досліджень Волині ч. 39. Редакція і доповнення Юрія Мулика-Луцика. Том 3. Накладом Товариства "Волинь". Вінніпеґ, Рік 1988.

Уляна Пелех — Від розстріляного до замученого відродження — 1920 — 1960 — 1980 роки в українській літературі. Огляд життя і творчости вибраних авторів. Видано коштам фундації братів Гуменюків. Ілюстроване. Стор. 266. Торонто — Вінніпеґ, Рік 1988.

Літопис Волині — Науково-популярний збірник волинознавства. Видає Інститут Дослідів Волині і Товариство Волинян у Вінніпезі. Головний редактор — М. Подворняк, Видання цього Літопису присвячене 1000-ліття Хрещення Київської Русі та 40-річчю ІДВ і Т-ву "Волинь". Стор. 238. Вінніпеґ. Рік 1988.

Прот. Степан Ярмусь — Враження з відвідин Православного Сходу. На основі денних записів автора. Багато ілюстроване. Видання Головного Ювілейного Комітету Української Православної Церкви в Канаді. Стор. 152. Вінніпеґ. Рік 1989.

Ювілей 1000-ліття Християнства України і наші діти — Об'єднання Працівників Літератури для дітей і молоді (ОПЛДМ). Збірна праця. Редакційна колеґія: Іван Боднарчук, Антоніна Горохович, Олександра Копач, Дмитро Чуб Нитченко, Леся Шанта. Торонто. — 1988.

ПИСАНКА

Наша довголітня читачка, велика приятелька журналу "Промінь", Пані Анастасія Погранична з Ніяґара Фалс, Онт., вітаючи працівників з Воскресенням Христовим склала $50.00 на писанку журналові.

У пам'ять мого дорогого мужа **Корнила Андріящука,** який упокоївся 1 червня 1961 р. замість китиці квітів складаю у його пам'ять $20.00 на журнал "Промінь".

Дружина Марія Андріящук.
Ту Гилс, Алта.

УКРАЇНСЬКА ВИШИВКА

Вишивальницям — На останній сторінці обкладинки взірець підготовила,

Любов Панченко

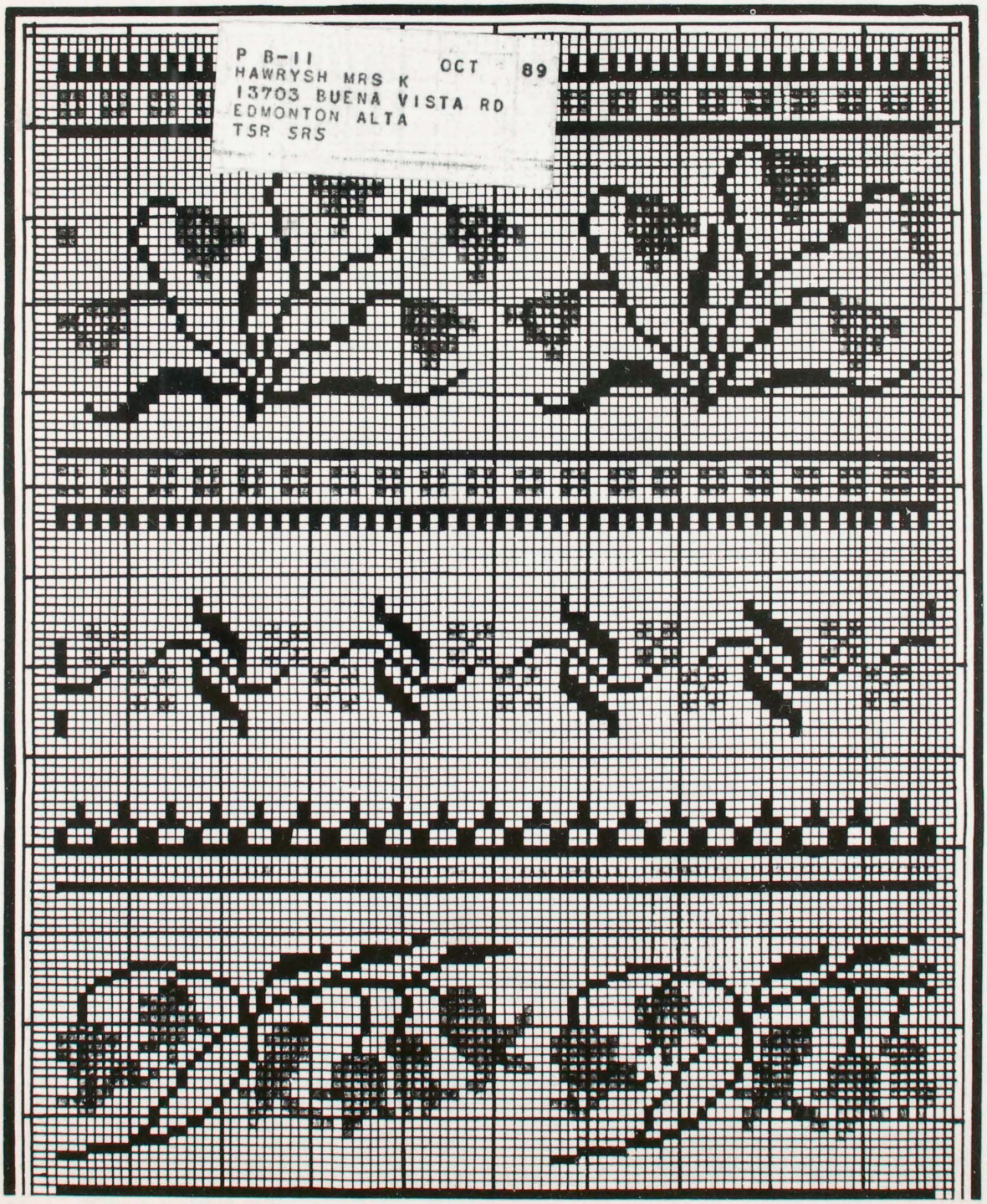
P B-11 OCT 89
HAWRYSH MRS K
13703 BUENA VISTA RD
EDMONTON ALTA
T5R 5R5